

I V A A D A M C O V Á

ÚSTÍ
NAD LABEM

PŘEPIS BESEDY KONANÉ 25. ŘÍJNA 2018

Iva Adamcová – Ústí nad Labem 25.10.2018

Tak já vás tady vítám téměř po půl roce, což je hodně dlouhá doba. Když jsme se tady loučili před tou dobou, tak jsem si říkala: „Ty jo, to bude trvat...“ Netrvalo. Já mám pocit, že to je deset minut, co jsem odsud vypadla. Takže, vítám vás.

Máme tady jedno veliké potěšení. Štěpánka Ordošová nám přišla zahrát několik nádherných skladeb. Nejkrásnější pro mě je ta poslední. Takže až úplně skončíme, tak ještě sedíte, protože bude uzavírat Štěpánka se svou hrou. Takže Štěpánko, my se odevzdáváme do tvých houslí...

Tak se do toho pustíme, máme tady obrovský štos otázek, co jsem si přivezla. A ještě to, co jste mi dneska tady položili. Jestliže ještě něco máte, tak si to přineste i během celé doby, co tady budeme.

Ahoj Ivanko, celý život mám pocit, že jsem tady tak nějak po škole. Jako dítě jsem se těšil na smrt, že přijde věčné nic... A pak mi bylo nabídnuto peklo nebo nebe. To mi připadalo jako dost málo možností, aby se dalo mluvit o svobodné volbě. Pak jsem přečetl vagón knížek, a rázem jsem měl jasno. Jediné mé přání bylo, už se nikdy znova nenarodit, jako Duše být rozpuštěn ve vesmírné omáčce. Můj záměr byl ale takový, že můj život jede podle jasně dané osnovy a já mám mít jen pocit svobody, když jdu od jedné už dané události v osnově života ke druhé. Vysvětloval jsem si to tak, že můj život je jako film na DVD. Narozením se spustil, a dál už se jen přehrává... A těm, Ivo, jak říkáš mágové, ti se snaží přepsat data na svém DVD života, aspoň tak to chápu já. Pak jsem si poslechl, asi komplet, tvé přednášky o tom, jak tahle hra funguje - a vůbec se mi to nelíbí, už jen proto, že vše dokonale sedí. Jen někdy cítím v některých věcech čistě tvé názory, té lidské složky Ivy, anebo je to pravda pravdoucí a blbne mě moje ego, ale to už je vlastně fuk.

No, ale můj život byl a je normální. Bez podmínek milující matka, s podmínkami přísný otec, normální vztahy, dluhy, rozchody... Mám dva skvělé, už skoro dospělé kluky, které jsem moc nevychoval. Jen jim stále říkám, že když už něco dělají, tak ať to dělají rádi, anebo vůbec. A to jsem jim dával za vzor Fantomase, který říkal: „Já nejsem zlý, když zabijím, tak vždy s milým úsměvem.“ Jinak v současnosti mám útulný dům na pohádkovém místě, super auto, spoustu těch elektronických hraček, slušnou finanční rezervu. Dělam tři dny v týdnu, je mi pade, jednou za rok mám pro chlapa smrtelně nebezpečnou rýmičku, jinak jsem naprosto zdravý. Jím, na co mám chuť, mám rád víno, k snídani pivo a doutník. A poslední přítelkyně mi říkala, že ona si všechno musí těžce vydržet a mně padá všechno z nebe samo. No padá... Šéf programátor, jak ty říkáš Bůh, nebo tedy já sám, jsem si to tak naklikal na nebeském počítači. Ale stejně mám pocit, že jsem tu po škole.

Já jsem ti vlastně chtěl položit nějakou otázku, na kterou ani nějak nepotřebuji odpověď, ale třeba někdo jo. Když nám tedy přijde nějaká platba formou nemoci nebo nějaké ztráty, ale přijde za něco, co se přihodilo před dvaceti lety, jaký to má pro Duši výchovný efekt? Je to jako můj syn, zrovna rozbil okno, a já mu řeknu: „Počkej, zhruba za osm měsíců tě seřezu jako psa, ale teď si klidně jdi hrát...“ Poslední měsíc mi chodí pokuty za překročení rychlosti, co jsem spáchal před rokem. Myslíš, že to má na mě výchovný efekt? Platím je v pohodě, stát potřebuje peníze, ale jezdím furt, no, svižně, vždyť se to stalo tak dávno...

Druhá otázka je jen jediná věc, a které čím dál méně rozumím, a to je čas. Duše vnímá čas jinak než ego. V neprojeveném světě čas nefunguje, tedy asi čas od času... No, mám takový pocit, že to naše společné Božství si šlo po božím obědě dát dvacet, a během té chvíle tu naše duše prožily asi sedm set životů. Tím bych si odpověděl i na předchozí otázku, co se stalo před dvaceti lety a teď za to platím, je vlastně méně než chvílka. Někde jsi říkala, že pro archanděla může být vteřina, jak tady třeba sto let. Jak je to tedy s tím časem? No, nasál jsem toho nějak moc, Ivanko. Spíš to nech na konec, kdyby došly témata... Už dlouho jsem se takhle nerozjel. Snažil jsem se být stručný, bez zbytečné omáčky. A teď, když to kontrojuji, tak bych řekl, že je to samá omáčka. Ale přece to nevyhodím. Měj se moc hezky. Už nic nečtu ani moc neposlouchám, jen občas tvou výuku, a ta mě ba. Libor.

Hezké. Některé ty vaše dopisy jsou opravdu báječné a moc se mi líbí. Takže odpověď na tu první otázku. Výchovný efekt. Zkuste si představit, že by lidé dřív, ještě než přišla Iva, nebo ještě než jste přišli, protože oni už i bílí mágové vidí nějaké dopady, už i vědí, ukazuje jim to hmotné vědomí, protože je nechává prohlédnout do minulosti některé minulé životy. Takže už vidí, že všechno, co vytvořili minule (když se považujete za to hmotné tělo), se vám nějakým způsobem vrací a vlastně si to zasloužíte, ale to je jenom taková ochutnávka. Kdybyste ale věděli, jak to pracuje, tak by to pro vás bylo strašením. Vy to dnes, když odcházíte do pokory už vnímáte tak, že si to zasloužíte, což vám paradoxně pomáhá k tomu, abyste byli klidní, když přichází nějaké ty vaše dopady. Ano, ale to už je vrcholný stupeň.

V okamžiku, když my něco vyvedeme, pozor, vy už moc dobře víte, že to nevyvedete vy, ale tělo, které jste si na sebe oblékli, vy jste to totiž nikdy neudělali. Tady nikdy nebyl nikdo tlustý, vzpurný, nikdo nevráždil..., pozor, to dělá hmota sama, což si mnozí neuvědomují. Pokud vás ale ta hmota převálcuje, protože máte ještě krátkou časoprostorovou křivku, a vy si převezmete ten děj na sebe, tak potřebujete sklidit to, co jste udělali jako slabý Bůh, který podlehl hmotné složce. A to je právě děj, který je napasován a je spojen úplně nerozlučně a pevně s hmotou. V tu chvíli nejste Bohem, ale jste hmotnou složkou, která zkrátka zvítězila. A ta hmota to musí zaplatit. Ne vy, ale hmota. To znamená, děj se musí odehrát a je jedno kdy. A jestliže já si dnes myslím, že vlastně tady pro mě nic není, jsem zdravý, všechno mi padá shůry..., výborně, buď rád. Nemusí to tak být. Hodně lidí mi psalo: „Jsem zdravý, to je divné, určitě jsem kdysi

něco vyváděl, měl jsem prožitky, měl jsem odpory, ale pořád se ještě cítím být zdravý.“ Ti lidé mi potom třeba po roce, po dvou, po třech psali: „Už je to tady...“ A pak to třeba trvalo rok v jednom kuse. Takže buď rád, buď optimista, neboj se budoucnosti. Co má přijít, tam je, toho se dočkáš.

Druhou otázku jsem zapoměla... Jo, čas. Ano, čas je tady nastaven pro hmotnou složku, protože vy se tady potřebujete orientovat. Vaše jednotlivá lidská těla se potřebují také s někým domluvit, také od/do chodit někam do práce, dát si někde s někým schůzku. A také, abyste se neminuli i v datumu, vy ten čas potřebujete jako vodítko. Proto každá planeta má nastaven svůj vlastní čas. A ten čas je odvozen od velikosti planety, od otáčky té planety, od rychlosti otáčení, od různých jiných fyzikálních vlastností na kterých je závislé i slunce, které na tu planetu svítí, aby tam byl den či noc. Takže podle toho každá ta jednotlivá planeta má svůj jiný konkrétní čas. Ten je ale pro užitek hmoty, to znamená hmotných jedinců, kteří na ní žijí. A budete to respektovat, i když pro vás už čas nebude existovat. Dřív jste čas vnímali jinak, vzpomeňte si. Když jste měli hodně odporů, tak pro vás ten den byl jakoby určitá časová záležitost. Hodně lidí mění vnímání času v tom, že třeba něco odmítáte. Zkuste si představit, když se něčeho budete bát, něco nebudete silně chtít, tak se vám to povleče. Takové dlouhé čekání na výsledky v čekárně u doktora není příjemná záležitost. A naopak, když se na něco těšíte, a jste v tom rádi, tak je to velice rychlé. Tady vidíte, že vnímání času si každý jedinec přizpůsobuje, aniž by to věděl, protože v tom nemá prsty, to je záležitost jeho optimismu nebo pesimismu, a to se děje samo.

Jestliže vy se ale měníte do formy Vědomí a hmotnou složku už máte jenom jako nosič, ona vás neovládá, tak přestanete vnímat věci špatné a dobré, protože pro vás je vše takové, jaké je, a víte, že to teď vlastně jenom procházíte a nedělá vám to žádné nepříjemné pocity. Tehdy nevnímáte před tím pocity dlouhotrvajícího nepříjemného zla nebo krátce trvajícího štěstí. Pro vás je to přijetí trvalé, takže tam přestanete mít takový zvláštní stav toho časového rozdělení, ale je jedno krásné, tiché blaho. On čas vlastně takhle pracuje. Jestliže jako Vědomí jste a původně jste byli, tak jste nevnímali vůbec žádnou délku času tak, jak jste vnímali, když jste si pak oblékli lidské tělo. A zase ho přestanete tímto způsobem vnímat. Budete využívat pouze časové údaje nastavené pro děj běhu tady toho vašeho osudu, ale jinak ne.

To jsem vysvětlovala na základních přednáškách, že vlastně celý osud je hotový, oblečený a nastavený ve vašem těle. A každý bod teď, teď, teď... a je jedno, na jak krátké časové úseky, jestli na vteřiny nebo tisíce vteřin ho rozdělíte, tak on potřebuje být potvrzený. Pokud se ještě cítíte jako po škole, tak se vám tady ještě nelíbí. Být po škole, je v takovém tom lidském pohledu být někde za trest. Ne, zbytečně ti tvoje tělo vnucuje pocity, že tady nechceš být, což ti dělá ten život jako Vědomí obtížnější, zkus se zaměřit na svou skutečnou realitu. Optimismus žít je velice důležité, vy máte vždycky koukat na to, co máte. A nemáte koukat po tom, co nemáte, to je právě ten pesimismus. Takže když koukám na to, co mám a jsem spokojen za to, co mám, protože vždycky může být hůř (víte, že to je vrchol optimismu), tak pak se vám nebudou dít nikdy žádné protivné věci. A z toho vyjde jednou každý, to máte všichni naplánováno na těch devět let základní školy.

Dobrý večer prajem. Mám na vás pár otázok. Budem rád, ak si ich pozorne prečítate. Bol som na vašej prednáške v Bystřici, odniesol som si potrebný vnútorný záblesk. Moje vnútorné odpory sú takmer mŕtve, no keďže som chalan, rozum mi občas nedá spávať. Vnímam kráľovstvo nebeské, raj, piatu dimenziu, všetko nádherne žiari ostrými farbami, ale aj napriek tomu mi z podvedomia chodia iste špekulatívne postrehy.

Ano, tyhle spekulativní postřehy chodí od ega. To je vždycky tak, to známe každý, že...

Je každá myšlienka, lebo ju vnímam ako jemnohmotnú entitu, dopredu už daná v DNA?

Ano, Filipe. Vy máte veškeré myšlenky, protože ty patří hmotné složce. Jako Bůh nemáte mozek, vy nemáte myšlenky, takže vy z těch myšlenek máte vlastně v DNA vytvořenou síť, která vás chrání, než projdete určitou časovou vzdáleností ve hmotě a znovu se navrátíte do ráje po tom vypuštění z pekla, kterým procházíte po tom ochutnání rajského jablka, tak si musíte prožít všechno. Vy nejste schopní dobrovolně tím projít, a musíte tím projít, tak jste si právě zvolili na sebe oblek, který má svůj program nastavený, abyste si prošli všechny zkušenosti. Jinak byste do nich nevlezli. A je to důležité. To znamená, že vaše myšlenky jsou nahrané. Ať se děje co se děje, to už potom je nádherný stav, když už máte docela dost zkušeností a blížíte se ke stavu, kdy i kdyby se pro vás děly takzvané nepříjemné záležitosti, tak na nich budete vidět, že jste vlastně obohaceni i nějakou dramatickou situací, kterou jste prožili. Je jedno, jestli sami nebo s rodinou nebo s větším počtem lidí, protože jestliže dovedete zhodnotit i dramatickou záležitost jako dobrou, protože příště už se nenecháte lapit do pasti. Tak se začínáte pomalu vynořovat a myšlenky v této době už potom slábnou a slábnou, ale i to je nastavené.

Čo potom také slovo, ktorému nepredchádzala myšlienka? I ono je dané? Slovo, ktoré nepochádza z hlavy, ale zo sféry neprejaveného sveta.

Víte, ono stvoření světa, to jste také udělali vy, protože Božství, to znamená celý kompletní vesmír, který má tak obrovský rozměr, že to náš mozek ani nechápe, je velice složitý organismus, který je podobný struktuře vašeho těla. Takže všechno se vším je spojené. To znamená, že prvotní myšlenka, tak jak to bylo myšleno v bibli, že napřed bylo slovo, což znamená myšlenka o vytvoření, je vlastně děj, který nemá začátek a nemá konec, což náš mozek zase ještě dneska nechápe. Ale tohle stvoření není myšlenka tak, jak si to člověk představuje. To je zkrátka vytvoření. To je tvorba Boha.

Ako vnímate stravovacie návyky v kombinácii s duchovným vývojom človeka? Môže človek zvýšiť svoje vibrácie tým, že nebude napríklad jesť živočíšnu stravu, alebo je to opäť len zásah jeho vôle tela, ktoré má úmysel byť onaký, len nie taký, aký je? Či jest' všetko len s mierou a na vibrácie to nemá vplyv? Čo napríklad také súčítanie so zvieratami ako vyšší formou žitia? Z tohto súcitu by sa dalo vychádzať do alternatívnej stravy, nie? Čo ak u niekoho tento súcit absentuje?

Poslyšte, všechno má svůj vývoj. A pozor, pro vás je důležité, že se vyvíjíte každý sám za sebe. Což bílá magie hrne všechny ostatní a zachraňuje. Vzpomínáte si, jak jste zachraňovali všechny okolo sebe, a jak jste dostali potom na prdel? Hele, první sprosté slovo...

Víte, správný postup je ten - je jedno, jestli tady je dneska někdo vegetarián anebo není, protože hmotná složka (to už jsem vysvětlovala) se musí žít. Nedávno mi někdo vyprávěl, že se bavil s nějakým fanatickým veganem a vegetariánem, který ho nutil a utvrzoval v tom, že musí přestat jíst maso. On mu řekl: „Podívej se, ale to bys nesměl jíst ani rostliny. I rostliny mají rozmnožování i rostliny komunikují...“ A ten člověk na něj koukal úplně vyděšeně a nevěděl si s tím rady. Ano, tak to je.

Jsou určité vývojové složky, kdy potom budete božským člověkem, který už nemá odpory. Ale dokud má člověk odpory, to znamená negativní emoce, které cloumají jeho tělem, tak si ještě nemůže probrat jaký je správný cíl. To znamená, že když ještě budete 3D člověk, kterému tělo útočí a budete útočit lítostmi nad zvířaty, tehdy nebudete mít v hlavě jasno a úplně vás to odrovná. A naopak jako vegetariáni, podle vás velice soucitní, budete velmi nemocní, protože budete mít zablokované tělo výčitkami lidstvu, kritikou těchto situací. Nedávno mi někdo vyprávěl, že v Německu jsou hordy fanatických vegetariánů, které vybíjejí řezníkům výlohy. Takže ten člověk obrovsky soucítí se zvířaty, ale útočí na člověka. To jsou úplně nesmyslné věci, které se potom dějí.

Všechno má svůj postup. Napřed by mělo člověku zemřít ego. Já jsem teď na Facebooku vysvětlovala jedné ženě na její otázku. Týkalo se to toho, že někde zahlídla, že jsem napsala, že karma není za trest. Ano, ta je za odměnu. Ale to zahlídnete, až když skutečně budete skoro oběma nohama v pokoře. A je jedno, jestli vaše tělo má ještě nějaké odpory, to je úplně lhostejné. Už některé věci jsou vám jasné a už víte, jak to funguje. Já jsem tam potom vložila nádhernou věc, bylo to o panu doktoru Tomáši Garrique Masarykovi a jeho prohlášení. Už před sto lety měl to společné Vědomí, byl to i velký filosof. Já už jsem o tom mluvila v Bystřici. A vedl nás velmi dobře i pan doktor Edvard Beneš. Ano, vedlo nás božské Vědomí už před sto lety. Vy už dneska víte, že nás vede vždycky, i když je to průser... Ale tihle dva jsou opravdu velice čisté jedinci. A tady jste si mohli prohlídnout a zkonfrontovat to s tím, což jsem vám vysvětlovala v Opavě v roce 2013, že vlastně myšlenka socialismu nebo komunismu byla velmi správná, ale nebyl správný čas. Ještě ve správném čase se to vyvalilo, aby byl veliký průser, protože tyhle nádherné myšlenky, když někoho napadly, tak se nemohly zhmotnit v tom hmotném světě, protože ještě pořád tady vládla a v té době běsnila černá magie. Vemte si: Lenin, Stalin, Hitler, to byli všichni zástupci černomágovských jedinců, kteří museli tomu světu (a slíbili mu to), aby se děje udály tak, jak se udály, aby dnes vás bylo velmi mnoho poučených.

Jestliže dnes budete běsnit proti něčemu, co se děje na planetě, nedokážete sjednotit vaše Vědomí. A to samé je u těch zvířat. Ano, vy musíte vědět, že hmota požívá hmotu. I dneska vám výzkum řekne, že vy ještě potřebujete určitý druh bílkovin, které jsou vám blízké. A proto nejjednodušší a nejsprávnější přístup, takový jaký je; je: jestliže člověku umírá ego, pomalu se dostává do stavu, kdy vám neběsní tělo vůči něčemu,

teprve potom vaše tělo opouští automaticky - a je jedno, jestli po jednom životě, nebo hned, anebo za několik dalších životů opouští stavy, kdy bude jíst něco jiného. Ty chutě pak přicházejí úplně samy. Ze dne na den můžete přestat jíst maso, protože vám to nebude zkrátka chutnat. Je to váš přirozený vývoj. Ano, soucit se zvířaty máte mít, to je správné, vždyť vás také nikdo nenutí, abyste to zvíře zabili... Ale pozor, když půjdete do obchodu a uvidíte tam ty balíčky masa, tak vy je naopak zhodnotíte, když budete ten masožrout. Zhodnotíte tu smrt toho zvířete, které nezemřelo zbytečně, když už zemřelo. Je to pravda nebo ne? Oni se na to dívají fanaticky, jako že oni jsou zodpovědní, když to snědí, ale to je ještě pocít, kdy se chtějí dostat do nebe.

Jinak to skutečně souvisí, ta strava, ale když budete mít stresované zvíře, tak zase moc velký pokrok člověk neudělá i kdyby byl klid'as, protože on si nabírá i ty hormony, které pracují v tom zvířecím těle. Ale naopak může být on sám vztekloun a bude jíst tyhle věci, to se násobí, to se sčítá ta chemie toho těla. Ale pak jsou také případy, kdy už jste klidnější a zase se to sčítá, protože se do vašeho těla nedostávají žádné látky, které by tam neměly být a které by působily to rozrušení.

Když už byste měli jíst maso, můžete klidně jít do obchodu, ne fanaticky, nebojte se. Ale vypěstujte si třeba i sami. Nebo si choďte k někomu, kdo má na vesnici třeba kuřata, drůbež anebo cokoliv jiného. Můžete si vybírat. Zvíře, které žije v čistotě a v klidném prostředí tak samozřejmě má úplně jinou chemii těla než zvíře, které bylo jako produkt pro potravinu zpracované.

Pochopil som však to, že my sme zem, teda život v hĺbke diania, prejavenie existencie. Tak všetci automaticky spolu so Zemou zvýšili svoje vibrácie? Avšak nemôžu ich mať na rovnakej úrovni, iní sú predsa bytostne vyššie.

Ano, my jsme se vtělovali jako Vědomí postupně a nemůže třeba první třída přeskočit druhou a jít do třetí. To zkrátka nejde. Vy se postupně posunujete, to znamená, že každý rok za nějakou tu „otočku“ planety, za nějaký čas se posune ta třída o jednu výš. A to se děje právě v této době, proto je ta Země tak zkoušená.

Aký máte názor na rozum a myseľ, nástroje, z ktorých sme spravili modly? To ploché vysvetľovanie berie predsa životu tú esenciu, ohraničuje nás do bezpečných ohrádok, z ktorých pod ich pomenovaním už netreba vyjsť. Kde je tá sloboda v najhlbšej podstate? Slobodu sme si sformovali podľa toho, ako nám bola podávaná materiálnym videním. Sloboda je nebáť sa zomrieť za pravdu, ktorou som - Kristus. Asi som vyčerpал pre tento moment náplň. Keď mi niečo pribudne v duchu, dopíšem to do ďalšieho mailu. Filip.

Mysl a rozum. Vy už moc dobře víte, že si vaši mysl a rozum objednávejte ve vašich kabátcích jako roli pro tento život. A tak to máme každý. To znamená, že vy máte všichni stejnou hodnotu, ať jste ministrem, ať jste nějakou vysokou politickou nebo náboženskou osobou, anebo úplně obyčejný bezdomovec. Není v tom rozdíl. Je rozdíl v tom, co tady máte vykonat. To znamená, že jestliže tady máte něco vymyslet, tak

dostanete brilantní (podle lidí posuzované) inteligenci, kterou využijete k užítku všech. A ti druzí, kteří tohle třeba nemají, tak ti zase žijí ty životy, aby ukázali tomu svému okolí jak se takhle žije a jak se to má přijmout. Protože ani jedna ani druhá složka, ať berete ty hodně inteligentní, anebo ty úplně dole, tak ti opravdu nejsou oddělení, spolupracují, aniž by si to uvědomovali. Všechno využíváme společně. A pozor, když si ten chytrý a inteligentní bude za to plácet po rameni, tak ho to semele mnohem víc, než když ten obyčejný si nebude připadat špatný, ale bude si žít ten svůj život tak, jaký je. Ale tyhle pravidla už všichni znáte, to už jsem vám vysvětlovala.

Krásný den, Ivanko, nikdy jsem nepocítila takovou nutkavou potřebu informace, abych ti napsala. Většinou otázky nemám nebo si řeknu: nebud' zvědavá, nějak to bude. Jedna otázka mi malinko vrtala, ale nechala bych ji, kdyby mi ji stále nepředhazovala moje sestra, pro kterou jsem nyní totální ztracenec, což mi nevádí. Ale přeci jen mě v minulých dnech při našem setkání trochu rozhodila. Dovolím si tedy položit tu otázku, kterou mě stále zlobí. Moje sestra s manželem je u Svědků Jehovových. Nejsou nijak fanatičtí, jsou to fajn lidé. Vůbec nechci mluvit o tomto směru víry. K věci. Půjčovala jsem sestře v posledním měsíci postupně tři knihy, beletrii, Petru Procházkovou, Chaimu Potoka. A při posledním setkání mi řekla, že knihy musela dát z ložnice, že z nich bylo švagrovi špatně, je citlivý. Nic jí nevádílo. Dobře. Potom jednu půjčila kamarádce, a té prý z ní bylo také špatně, a něco z knihy na ni vrčelo. Když si je půjčila z knihovny, tak ne. Původně jsem si myslela, že je to obsahem – jedno z arabské země, druhé z židovské komunity USA. Ne. Dorazila mne větou, že je tomu tak, protože jsou knihy ode mě. Pochopila jsem, že si myslí, že jsem v zajetí nějakého démona. Fuj. Ptala jsem se, jestli látky, které jsem jí dávala na šití, také tak působí, ale to prý ne. Démon bude jen v něčem. Myslela jsem, že mi nevádí nic, ale zjistila jsem, že mně to vadí a že mi to nedělá dobře kolem žaludku. Oni si myslí zcela vážně, že jsem pod vlivem. Ivanko, co si o tom myslíš?

Ano, ale pozor, kdo si to myslí? Myslí si to samozřejmě Satan.

Petruška, když tady byla přes léto, tak na stránky tam najednou někdo napsal takový docela útočný krátký postřeh, že kdykoliv kouká na web statek Slunečnice, tak jeho třetí oko vnímá, že tam není něco v pořádku. Petruška mu krásně odpověděla, že proč se tam tedy dívá, když se mu to nelíbí. A tak chvilku komunikovali, pak už Péťa přestala.

Ano, Satan je velice moudrý učitel. A vy už taky víte, když dlouho posloucháte, v čem to je, protože Bůh, Božství, souhlasí se vším. To znamená, že ten člověk patří do oblasti magie. A Satan jeho těla ví, že tady by se dozvěděl pravdu, tak mu hází odporové stavy, že tam tedy ne... A ještě on se tedy přikloní k té kritice.

Tomu člověku jsem nemohla vůbec odpovědět, protože i já jsem se tak jako na to dívala z dálky, protože jeho tělo by strašně běsnilo, kdybyste mu řekli: „Jenom si myslíte, že máte otevřené třetí oko!“ A vysvětlila bych mu, proč to tak není, protože kdyby měl otevřené třetí oko, tak by zkrátka neútočil kritikou. Třetí oko se otevírá pouze tehdy,

kdy na pěti úrovních od jedničky až do páté čakry se vám automaticky zastaví všechny negativní emoce.

Bílí a černí mágové vidí pod složku hmoty, protože ta je ovládá, dává jim různé dary, to znamená, že ona si chrání teritorium, kam toho člověka pustí a nepustí. Takže když vy přijдете se svým tělem a posloucháte osvobozující věci od IA a rezonují s vámi, tak samozřejmě jejich tělo, aniž by to oni věděli, to ví, a snaží se upozorňovat na ty věci. Ale pozor, je to dobře, protože vy víte, že vám to vadí, takže na trojce odmítáte tuhle situaci. To je klasická zkouška být za darebáka, kterou musíte podstoupit. Musí vám to být naprosto jedno. I kdyby vám někdo vyprávěl, že je mu z vás špatně, když přijдете, anebo že má z vás husí kůži... To jsou právě ty citlivosti, které jsou nastavené v hmotném vědomí v každém těle a ten Satan si takto rozděluje teritoria a ví, koho kam pustit podle programu vývoje. Až tohle odhodíte, tak i oni se mají šanci nějakým způsobem posunout, jinak tyto věci oni skutečně cítí. A pozor, je to jejich Vědomí, které je v tu dobu chráněné, protože ještě nemá doplněno to množství té zkušenosti, které má mít.

Ještě mám jednu otázku, která se mi občas vynořuje ještě víc. Před dvěma lety, když jsem četla úžasného pana Tomáše, když se někdo narodí s nějakou nemocí, postižením nebo se potká s velkou nespravedlností (třeba vrah u pana Tomáše), která je reakcí na minulý život, jasně. Ale když si to člověk nepamatuje, nemůže si říci: „Jasně, vydržím to, je to proto, že jsem byl tenkrát hnusný.“ V povídce pana Eduarda Tomáše si nespravedlivě odsouzený vzpomněl, že byl vrahem a za něj byl odsouzen někdo jiný, proto si trest odpykal. Když si na tyto zářezy z minulých životů zpravidla nepamatujeme (až na výjimky), nemůže dojít k tak jednoznačnému pochopení. Mnohem jednodušší by to bylo, kdybych si vzpomněla, že jsem chodila s frňákem nahoru, a proto... Tohle je nejčastější argument mé sestry, na který nic neříkám.

Víte, na to se nedá nic říct. Uvědomte si, že když ještě budete v bílé magii a budete vidět nějaký ten děj, který tam byl, tak on vám pomůže, ale vy máte být mistři. Jestli jste si už prošli bílou magií, tak to potřebujete vědět, i když žádné vhledy do minulosti nemáte. Musíte si říct: „No jo, tak je to můj osud. Jestli je to můj osud, tak já ho tak budu žít.“ A ne žádné podpurné klacíčky pod nohy, aby se vám líp šlapalo. Vy potřebujete ovládnout vědomím Boha hmotnou složku a na to je vystavěn váš vývoj. A vy k tomu dojdete.

Takže zapomeňte na argumenty. Vůbec bych se s nikým nedohadovala. Vůbec bych neobhajovala to, v co věříte. Nechte klidně toho Satánka, ať si běsní, ať tlačí. Žijte tak, žijte podle toho. Ten člověk pak sám se bude chodit za vámi ptát, proč jste klidní, když se děje tohle a proč jste klidní, když se děje tamto. Jestliže budete pořád v odporu, tak vám odpověď nepříjde, až se bude ptát. Teprve tehdy, až se stanete Bohem, tam, kde se položí otázka, budete vědět. I já bych nevěděla odpovědi na otázky, kdybych měla v sobě odpory, že si o mně někdo myslí, že jsem horší nebo špatná, nebo že cokoliv.

Jestliže tělo má odpor, nemůže se dopídit správných odpovědí. Dopídlíte se jenom tehdy, kdy přijmete úplně všechno. A k tomu vede klikatá cesta.

Takže klídek, nedohadovat se.

Budu ráda za tvé reakce kdekoliv a kdykoliv. Moc děkuji, že jsem tě mohla potkat. Krásné dny.

Ano, vy se dozvíte úplně všechno teprve tehdy, kdy prostor uvnitř hmotného těla vašeho jména je naprosto klidný, bez vzrušení od hmotné složky.

Milá Ivanko, poslední dva roky pro mě jsou velice těžké a jsou velikou zkouškou. Nevěděla jsem kudy kam a myslela jsem si, že když se mi nedaří, asi dělám nějakou chybu. Je to tak? Kamarádka mi řekla, že se každý večer modlí a přeje si určité věci, a že se jí to vše splní. Je to správná cesta? Nebo mám vše přijmout a nechat plynout? Děkuji. S pozdravem XY.

Tak za prvé, jestliže si myslíte, že se vám nedaří, tak se vám nedaří. Někteří by pochopili, někteří ještě ne. Jestliže si budu myslet, že můj život je špatný, třeba že jsem ho dostal za trest, tak jak psal Luboš, tak to ještě není ono. Vy v tom životě určitě máte nějaké opěrné body, kdy můžete říct: „Tohle mám, a s tím jsem spokojený.“ Nekoukejte na to, co nemáte. A ten Satan, protože jste takhle nerozhodná, to ví, protože on ovládá veškerá hmotná těla, nejenom lidská i zvířecí a rostlinná, veškerou hmotu, která tady je, to znamená i hmotu, kterou vy považujete třeba za peníze, majetek, za cokoliv na co se podíváte okolo sebe, tuhle hmotu on ovládá. On to ví a pošle vám vždycky někoho, kdo vás takhle nařukne. Takže váš Satan v hmotném těle vaší kamarádky vám přichází říct: „Hele, pojď, když si budeš přát, každý večer se budeš modlit, tak to dostaneš taky, jako já.“

Záleží jenom na vašem rozhodnutí. Vysvětlila jsem vám, že když se někdo modlí, tak není spokojený, kouká na to, co nemá a chce to získat. Jestliže této paní to ještě funguje, tak je ještě v období bílé magie, ze které nemá ještě odejít, má tam setrvat. Takže ať jí to funguje. Vám by se tím zhoršil život, protože jestliže vám neustále něco chybí a o něco prosíte a nic nemáte, tak se vám pořád zvětšuje deficit, což si neuvědomujete. Máte pořád větší pocit toho, že vám něco chybí, což vás potom samozřejmě deprimuje a může to vést až k depresím. Přijměte svůj život takový, jaký je. Jenom pokorou se toho zbavíte, ale musíte vydržet nějakou dobu.

Ahoj, milá Ivanko, mám autoimunitní onemocnění jater. Je to platba? Ano, co jiného. Ale chci se zeptat, protože mám kamarádku, která se vyléčila ze stejného onemocnění autopatickou lahvičkou. Tak tedy když se také začnu tímto způsobem léčit... To je ale bílá magie, ne? Jak to tedy je? Zvolila jsem si to, než jsem si oblékla můj kabátek, že budu mít tuto nemoc? A je tedy jedno, jestli se budu léčit nebo ne? Jestli to mám naplánováno, zůstat nějakou dobu od bodu A do bodu B, tak tu budu s tímto onemocněním, i když se léčit nebudu? Jen to jednoduše, jestli to

tedy půjde, přijmu a budu v klidu, žádný stres. Tak to bude fuška. A hlavně pokora a láska ke všem a hlavně také k sobě. Vše je tak, jak má být. Dík za odpověď.

Autoimunitní onemocnění jater. Je to třetí čakra. Takže, a pozor, jestliže je to autoimunitní onemocnění, tak je to vůči sama sobě, tedy za tělo, za které se tvoje Vědomí považuje. Vidíš? Nepřijímáš svoje reakce těla. V životě si prohlídni, co jsi udělala se svým tělem, a kde jsi se na sebe zlobila, žes to udělala. A teď pozor, je platba. Jestliže přichází platba, zasloužíš si to. A zbavíš se tohoto onemocnění jedině tehdy, kdy se zaplatí míra odporu, která tam vzrostla.

Minulý týden jsme měli pobyt s jógou a přijela tam Olinka Táborská. Zdravím ji, ona je báječný člověk. Bylo to pro mě překvapení, Zdenička to domluvila. Olinka byla dva roky na těžkých léčích, mysleli si, že zemře. Měla to na srdíčku, a opravdu brala léky, které vlastně když začnete brát, tak už je nikdy neodložíte. A před pár měsíci její lékařka konstatovala, že už je nepotřebuje a je vyléčená. Trvalo to dva roky, ale Olinka celou dobu přijímala, přijímala, nebála se, zkrátka šla krok za krokem, radovala se z každého malého ústupku té nemoci. A dneska je úplně zdravá. Ještě se i smála, protože říkala, že jí objevili, že má něco s plotýnkou, a že nemůže dlouho sedět. Tak si říkala, jak to bude dělat celou dobu, když bude sedět se mnou od rána od devíti až do večera do šesti, ale ono jí nic nebolelo. Ano, když jste spokojení, když posloucháte věci, které se vám líbí, když teď tam chci být, tedy optimismus, tak vám nic v tu chvíli není. Až zase, když odejdete do těch vašich problémů, do těch oblastí, kde něco řešíte, tak to tělo začne vytvářet věci, které jsou pro vás nepříjemné, abyste si je samozřejmě dořešili.

Takže teď na té trojce to vaše autoimunitní onemocnění přijmete bez toho, aniž byste odmítala situaci nemoci a odmítala své tělo za to, co dělá. To je pro vás také opravná praxe. Jakmile se zase budu na sebe zlobit, že já to mám a že ta situace tady je, tak to udržujete a nedá se toho zbavit. Krok za krokem.

Člověk, který využije takhle bílou magii, to je na dlouhý běh. Něco se opraví, ano, pro krátkou chvíli, ale něco se za krátký čas zase vyjeví, protože on nezná pravidla, zase bude něco odmítat. Takže se rozhodněte svobodně. A každopádně, i kdybyste se rozhodla pro tu variantu první od té své kamarádky, tak vám to přinese další zkušenost a zase budete moudřejší v praxi. Záleží jenom na vás.

Ahoj Ivanko, chtěla bych se zeptat, jestli má antikoncepce na mě vliv po psychické stránce – únava, citlivost, vztek. Díky. Lucka.

Jasně, vždyť je to chemie těla. Vy máte svou vlastní chemii těla, která tam je, a ta vám dělá i nálady. A jakmile tam přidáte hormon, který vaše tělo neudělalo, ano, je to do určité míry kvůli něčemu dobré, podle toho, co chcete, v tomto případě je to antikoncepce, když nechcete otěhotnět, ale musíte počítat s tím, že to s vámi nějakým způsobem bude pracovat, protože ta chemie skutečně ovládá chování vašeho hmotného těla.

Ahoj Ivanko, prosím tě, mám vysoké hodnoty protilátek štítné žlázy, ale prý mi štítná žláza zatím funguje správně. Co dělám špatně? Děkuji za odpověď. Lenka.

Leni, špatně komunikuješ. A teď si musíš prohlídnout: může to být nemluvení, nebo zase přílišné mluvení a třeba útočné. Pozor, nebo jsou to jenom myšlenky, které prožíváš vevnitř, nemusíš to ani říkat navenek, ale kritizuješ nějakou situaci, je jedno, jestli politickou nebo situaci své kamarádky, doma s manželem, nebo svou situaci peněžní, nebo kritizujete svoje tělo, že byste měli mít třeba o pár kilo víc... Někdo se kritizuje za to, že je hubený, někdo se kritizuje za to, že je tlustý, podle programu těla, které jste si oblékli. Obojí je nesmysl. Vy totiž nejste tělo. Tělo je loď, na které plavete. Takže dokud se s tím tělem ztotožňujete, tak si s vámi mává jak chce. Tohle si potřebujete uvědomit.

Milá Ivanko, moje dcera má už od malička panickou hrůzu ze zvuků – jakéhokoliv střelení, poplašné pistole, všechny střelné zbraně, ohňostroj a při otevírání šampusu. Pokaždé si zacpává uši, začne se strachy třást a má i slzy v očích.

I u toho šampusu, jo?

Dokonce i teď v dospělosti, teď jí bude 23 let, s tím má problémy. Raději takové akce nevyhledává, ale někdy se tomu nevyhne. Tvé přednášky neposlouchá, ale o tobě něco málo ví ode mě. Prosím tě, můžu jí nějak pomoci? Děkuji za vše, co pro nás děláš i Danovi za nahrávky. S láskou Lenka.

Leničko, trpělivost. Domlouvát, zklidňovat. Naše Péťa se celý život bála pavouků. A letos v létě poprvé řekla: „Mami, já jsem zažila, že už teď se těch pavouků nebojím.“ Dřív to byla panika. Chce to čas. Ten člověk se potřebuje zklidnit.

I když já jsem celý život byla klidřas, většinou jsem se nebála věcí, nebyl důvod, pak ale přišlo období, když mi Nadjá přišlo uměle stahovat závoje, a rozjel se ve mně ten vývoj vzpomínání, abych posloužila v této době tak, jak tělo Iva je naprogramované a slouží, tak se mi stalo, že od určité doby, to byly holky malé, jsem měla doslova fóbii z bouřky. Jakmile byla bouřka, tak holky mě zklidňovaly: „Mami, neboj se...“ Lidi se smáli. To nešlo ovládnout, jakmile se zablesklo, já jsem měla srdce až v krku, teď to bušilo... Uplynulo asi sedm let a přešlo to. Vidíte, sedm let. Každý rok se vám zvedá vývoj na každé čakře, každý rok řešíte něco jiného, a tím se vlastně zase posunujete. To je přesně nastaveno. Takže až když jsem prošla všemi kolonkami, tak se to zastavilo. A bylo to proto (pak mi to Nadjá otevřelo a viděla jsem to jasně), že v té době by ta bouřka byla pro mě nebezpečná. Já jsem byla tak otevřená, že by do mě uhodilo. Takže si mě vlastně chránilo to Božství přes to tělo, abych v tu chvíli někde zalezla, zavřela jsem okna a schovala se před tím, aby to do mě nebouchlo. Takže jsou i jiné příklady, ale je to hlavně tím, že si ten člověk musí tím projít.

Takže nelitujte ji, i vy tam můžete být zapasovaná nějakým odporem. To nepředpokládám, ale i vy tam můžete mít něco... Trpělivost, vysvětlovat, klid. Všechno má svůj čas.

Ahoj, milá Ivanko. Prosím tě, jak to vlastně je: krvácení do mozku, mrtvice. A já při pohledu na maminku nevěděla, jestli mě vnímá nebo ne. Stejně jsem přesvědčená, že ano. Doktorů říkali, že o sobě neví, ale ty stavy, když jí píchali injekce a skučela bolestí, tak tomu fakt nerozumím. Alespoň to netrvalo dlouho, ten odchod z těla. A co pak, vysvobození? Hlavně jí bylo krásně, když opustila to zubožené tělo, jak říkáš. Vědomím jsme propojeni všichni. Ví jen její Vědomí, že na ni myslím? Díky za odpověď. Soňa.

Pamatujte si, u člověka 3D, když ještě máte nějaké odpory, tak si s tímhle nejste jistí. Ve skutečnosti je to tak, že vaše skutečná realita je Vědomí - vaše i vaší maminky. To znamená, že jestliže vy budete bez odporu, maminka zemře, tak ona se do vás nalije jako Vědomí.

Člověk 5D je vždycky celou planetou. Polovina toho Vědomí (nebo část, budeme říkat polovina, aby nám bylo jasno - projevená a neprojevená) je tady na planetě. A jestliže já budu 5D člověk a nebudu mít proti někomu negativní emoci, tak jejich Vědomí je i moje, což oni neví, já to vím, ale to nic nemění, jejich hmota na mě nezaútočí, a i když by chtěla vývojově, protože oni to mají nastavené. Spousta lidí z oblasti černé a bílé magie se mě bojí, i když teď už ke mně mají otázky, a jsou krásné ty otázky, a kupodivu mi i rozumí někdy, to je nádherné. Já tady jednu tu otázku budu číst. Pak je to tak, že nemůžete o nikoho přijít, protože Vědomí, které odloží svoje tělo při odchodu do neprojeveného světa, tak okamžitě je také vaším Vědomím. Takže vy jste neustále jako jedinec celou planetou. Tehdy váš děj je takový, že se nedostáváte do míst, kde by bylo drama, že v tu chvíli vás tam to tělo nedovede, protože ono vám už slouží. Naopak, zdržíte se a vy víte, že se zdržíte záměrně v nějaké zácpě, a že je to správně, protože se vyhnete třeba nějaké situaci, která by pro vás už nemusela být vyučující, protože už dávno umíte přijímat věci, takže ji nepotřebujete.

Ale člověk 3D, pokud má pochybnosti, jeho tělo ještě pláče, když vidí umírajícího člověka, pochybuje o všech těch věcech. Ano samozřejmě, vaše maminka je vašim Vědomím. Když na ni myslíte, tak vás „slyší“, ví, protože ona je už dávno vašim Vědomím, jen vy jste se od ní oddělili nějakou tou negativní emoci, třeba tou lítostí, nebo nějakým projevem nespokojenosti, že se to muselo stát. Čím víc budete sjednoceni, tím víc budete v klidu a budete vnímat jednotu Vědomí vašeho a těch lidí, kteří odcházejí. To je strašně důležité vědět.

Dobrý den, paní Ivanko, mnoho a mnoho hodin poslouchám vaše přednášky a odpovědi, pročítám vše a hltám všemi smysly. Stále hledám, a vlastně nevím co. Vždy, když mě něco rozhodí, snažím se říci, že je vše dobré, vybrala sis to, neodporuj. Někdy to pomůže. Po několika neúspěšně rozepsaných a smazaných e-mailech jsem se dokopala vám

napsat. Říkám si, třeba mi paní Ivanka pomůže nakopnout sebe a přeprogramovat se, leč nevím, jestli je to vůbec možné a jestli vás mohu zatěžovat svými vnitřními pochody. I když jsem vlastně šťastný člověk.

Nikdy nemějte úmysl se přeprogramovat. To je odpor jak prase, i když to tak nevypadá. A navíc, odpovím vám na otázku, že vlastně stále hledáte a nevíte co... Vy hledáte, kdo jste, tělo vám neustále nalhává, že jste tělo a jméno, které na sobě nosíte, ale tím samozřejmě nejste. Proto některá těla, když se k nim přiblížím, mají stavy třesu nebo jim je špatně, protože tělo ví moc dobře, v jaké hladině a vzdálenosti je od svého vlastního Vědomí. A já tady reprezentuji informacemi vaše vlastní Vědomí, tedy Boha, kterým jste. Samozřejmě po tom ponoření a po té dlouhé cestě, co jste ušli až sem, to tělo ví, kdy máte čas osvobození, a kdy ne, tak se ještě pokouší samozřejmě podle svého plánu a vašeho, to je váš plán jako Boha, kdy vás to propustí a kdy ne - co jste si zvolili.

Co říci? Je mi čtyřicet pět, mám dva krásné zdravé syny, úžasného manžela a práci, která mě baví. Jsem zrozencem Ryb a dětství bylo v hádkách, strachu, chudobě a šikaně. V hojnosti se mi vše dobré vrátilo nyní v manželství a v dospělosti. Ale i tak jsem velmi, velmi pesimistický člověk, který se uzavírá do sebe a neumí se radovat z drobností. Po práci přijdu a sednu a koukám. Strašně potřebuji kolem sebe lidi, ale jakmile se kolem mě někdo mihne, jsem sice velmi přátelská, ale asi i pro ně pesimistická, takže mnohdy někoho potřebuji a nemám nikoho. Všechny změny se strašně bojím a přemýšlím, co bylo a co bude, ne co je. Nedokážu to změnit. Miluji práci, kterou dělám, ale je to v oblasti školství, bohužel na nás má opravný vliv místní politika, a tak vidím, co jsou schopni, a jak se snažíme a vlastně zbytečně. Ubíjí mě to, a to tak, že se mnohdy klepu a doma zvracím.

Ano, protože to nechcete. Pozor, proč by vás to mělo ubíjet? Vy si jenom myslíte, že to nemá žádný dopad a že děláte práci zbytečně. Víte, vy vždycky tvoříte. Tím, co jste si na sebe oblékli za program, tak potom jako to tělo, kterým si představujete že jste, tak tvoříte. Jestliže budu pesimista a budu pořád koukat - co bude, budu srovnávat - co bylo, tak vás drží hmota těla v područí. To, co bude, bude. A takhle je zapotřebí tomu tělu odpovědět. Jestliže já mám strach, že neprosadím nějaké věci, třeba i v tom školství, a že to dělám zbytečně, tak to je obrovský pesimismus, který vám opravdu děj těla nabízí, takže se to bude dít. Vy nejste schopní se radovat i z toho, že tam třeba jenom ty děti máte. Jestliže jste učitelé a kontaktujete se každý den s dětmi v jakékoliv věkové kategorii, tak to pro vás je štěstí. A určitě jim předáváte smysluplné věci. Ale věřte mi, že jim předáte ty smysluplné věci jedině tehdy, když budete optimisté, že je to naučíte žít. Jestliže budete předávat pesimismus a všeho se bát, budete mít vždycky problém, protože váš osud je nastaven pro tenhle děj. Jestliže vám to dojde, tak domluvte svému tělu: „Co bude, bude. Teď jsem tady a teď, to udělám a ráda.“ Ne zbytečně, to nebylo nikdy zbytečně.

Chci odejít, ale opět ALE... Mám strach kam, kde, co, jací budou lidé, bude mě to bavit? Budou mi platit? Jak se mám ukázat při pohovoru? Neumím

se prodat. Když dělám, snažím se dělat dobře a poctivě, ale co dál? Spousta otázek a pochybností, které mě natolik zdeptají, že sahám po antidepressivech. Vnímám, že nežiji naplno, se stálými strachy. Zvládnu to? Dá se to změnit?

Tak, teď si zkuste představit, v uvozovkách, že jste pan ředitel nějaké školy a přijde k vám ustrašený jedinec - paní učitelka, která vypadá, že se bojí, protože to je na vás samozřejmě vidět, ten strach vás ovládá, takže vaše tělo nemůže být uvolněné. Takového člověka byste nepřijala. Anebo určitě by vám ve sboru nedělal radost. Ale když tam bude sedět usměvavý člověk, který má zájem o práci a má zájem předávat něco dětem, tehdy ho vezmete bez mrknutí oka, protože budete vědět, že tento člověk nebude komplikací. Každý pesimista je komplikací. Ano, je to vždycky blok v kolektivu lidí. Je pravda, že ti optimisté by dneska už mohli vtahovat ty pesimisty mezi sebe. Ale není jisté, protože vy jste hodně pesimistická, když to takhle popisujete, že někdo po vás jako Vědomí může sáhnout a pomoci vám jako vaše vlastní Vědomí, když se takhle chováte.

Každý z vás musí začít od sebe.

My jsme teď nedávno měli na statku strašně sympatického mladého muže z ciziny, který říkal: „Já se vůbec nesměji.“ Já říkám: „A jsi pořád sám, vid’?“ A on: „Ano.“ Říkám: „Vidíš to? Ty bys taky potřeboval vyjít z toho stínu. Jestliže se někdo neusmívá, tak nedává světu najevo takovou tu napřaženou náruč - hele, jsem tady, můžu se s někým pobavit, můžu si dát s někým kafe, můžu s někým něco vytvořit...“ A přitom ten člověk byl úžasný. Pak jsme se ke konci strašně nasmáli, všichni i s ním, takže já doufám, že si odnesl nějaké ponaučení.

Začíná to tím, že třeba jeden rodič je velmi přísný, a dejme tomu vyžaduje na tom dítěti něco, a ono si myslí, že to udělá špatně, tak samo proti sobě útočí. Pak se ten člověk bojí, že něco udělá špatně, tím začíná obrovský pesimismus, a tím se neumí ani radovat z žádného úkolu, který obdrží. Takže pracujte systematicky. Jestliže nepřekonám první základní blok, tak další blokují dále víc, to je potom jako labyrint, ve kterém se uzavřete a cesta vede velice, velice pomalu zpátky, jak všechno odblokujete a rozklíčujete pro sebe. Ráda budu dělat všechno a budu ráda žít to, co mi ten život nabízí.

Moc tě zdravím, Ivanko. Strávila jsem nyní šest dnů v západočeských lázních. Ve čtvrtém dni selhal mému tělu nosohltan a dutiny.

No jo, komunikace.

Takže mi sympatický ruský pan doktor předělal procedury na solux a inhalace a já jeden den ulehla na půl dne a druhý den na tři čtvrtě dne s tím, že tyhle procedury byly to pravé, a možná jsem si tam pro ně jela.

Výborně.

V den našeho odjezdu v dopoledních hodinách, kdy ulicí korzovalo pár lidí, jsem se procházela před výklady prodejen a krátila si tak čas, ve

kterém rodina nakládala své věci do auta. Najednou se na ulici objevil pán a pes. Pán byl vytáhlý, hubený, dlouhovlasý mladík, pes byl štěně, tipla bych to na bojové plemeno. Mladík každých pět metrů psa, který nechtěl jít u nohy, celkem hrubě zatahal a následně ho vodítkem dost důrazně praštil přes zadek s přibližnými slovy, že na něj nemá nervy a nebude mu to stále říkat. Pes vždy otočil hlavu, příkrčil se, slíznul ránu (ty pak sílily), aby se zase nepoučil, a za dalších pět metrů znovu dostal. Zavnímala jsem velkou zlost pána a bujarost psa, který se jen potřeboval proběhnout a pozorovala je s tím, že mi hlavou proběhlo, že pokud by byl pán na psa nepřiměřeně zlý, něco mu asi řeknu. Mladík do mě najednou zabodnul oči a vztekle procedil skrz zuby: „Co čumíš, ty z...ko?“ (neřekla jsem to moc... Já jsem sice sprosták, ale některá slova nemůžu vyslovit.)

Uvnitř mě bylo však ticho. Fakticky. Hlavou mi jen problesklo, že ego zkouší, zda se chytne, protože jsem přece jenom dáma ve věku padesáti sedmi let. Dívala jsem se dál. Vše pokračovalo. To už se zastavovali i lidé a celý děj pozorovali. Byla to velmi tvrdá výchova bez lásky, arogance silnějšího nevyrovnaného majitele psa, a já v tu chvíli věděla, že i kdyby byl mladík brutální, nemohla bych k němu jít a domlouvat mu, ale musela bych zřejmě volat policii. Ale šli dál a dál a já věděla, že jestliže má policie zasáhnout, tak ji někdo osloví.

Doma jsem ještě jeden den strávila v posteli se sluchátky na uších s IA a v jeden moment mi věta - co čumíš z...ko - zazněla v hlavě a přišlo mi to upřímně, ale upřímně k smíchu, který mě zcela a úplně uvolnil. Tohle mi bylo fuk od počátku, ale mám jen ještě problém s tím, když vidím ty slabší... Já vím, Ivanko, oni si to vybrali, anebo si to zasloužili. Devátá třída je opravdu hodně těžká.

Vedeš mě už několik let a za to ti moc děkuji. Objímám.

Ano, jestliže je vybráno, tak ani nikdo z okolí nesebere sílu k tomu se ozvat, protože nikdo zase z příslušné vyšší třídy není přizvaný do tohoto děje. Všechno je skutečně nastaveno. Ano, takže je super, že jsi necítila odpor, ale bacha, ještě skutečně nekoukej na druhé - na ty slabší, protože slabší (a teď dobře poslouchejte) se musí učit ze silnějších. Jednota je stejnost. A jestliže máte na jedné straně buldozera, tak na druhé straně stojí slabý jedinec, ale oba dva se potřebují. Nezapomeňte na to. Aby se věci vyrovnaly, musí se napřed samozřejmě rozhodit, abyste si tu cestu našli k sobě zpátky.

Tak a teď nepřečtu tedy celý e-mail, protože ten pán mě neposlouchá, ale jenom o mně slyšel. Ale měl velice zajímavý dotaz, a je tam od něj i hezká hladina, to vám potom vysvětlím a ukážu, co tam je, co se tam odehrává, tam je dobré rozhodnutí. Ten dotaz je velice zajímavý. A bude zajímat hodně lidí, protože tohle je docela široké téma pro hodně mladých žen, anebo vznikajících rodin.

Mám vedle sebe v práci spolupracovnici, která nemůže mít miminko z důvodu neplodnosti manžela. Bude to řešit za tři týdny anonymním dárcem. Napište mi prosím, jak to je z duchovního a karmického pohledu. Mám obavy, a také informace mezi novými kamarády se různí, oni ti lidé jsou z oblasti magie. Vaše informace je spíše pro mne. Pokud bude dobrá, uklidní mě to a předám ji. Pokud bude záporná, neřeknu nic. Jednak tyto věci stejně nechce poslouchat a jednak by jí to přineslo jen svazující myšlenky. Děkuji. Lubomír.

Ano, výborně. Sice ten pán ještě dělí věci na dobré a špatné... Já jsem mu ještě neodpověděla, ale odpovím mu a jak mu odpovím, to vám teď vlastně řeknu.

Žádnou karmu tady nikdo nemá a neměl, protože vy nejste hmotnou složkou. To znamená, že jestliže ta žena se rozhodla a má skutečně vejít do stavu umělého oplodnění s jiným dárcem, o kterém samozřejmě neví jaké to DNA je a jaké to dítě bude mít sklony k různým vlastnostem a morálním činům, to už je nastaveno, ale mají to domluveno mezi sebou. Není čeho se bát. I kdyby jí člověk řekl, že je něco špatně, což je úžasné, že nechcete, protože byste ji vyděsil, to je samozřejmě dobré rozhodnutí, ale ono opravdu není čeho se bát. Ten osud, který ta žena má, je nastaven a proběhne tak a je to pro ni to nejlepší, co může prožít i kdyby byly komplikace anebo i kdyby nebyly. Vždycky, když přichází DNA od člověka, kterého neznáte, vezměte si, když potkáte člověka a zamilujete se, tak si vybíráte jako partneři i svého protipartnera, ženy si vybírají otce, muži si vybírají manželky, se kterými budou mít děti. Takže tam znáte ty povahové vlastnosti jednoho i druhého, které tam mohou přijít, ale v tomhle případě je to anonymní. A v tomto životě je hezké, že ti dva se rozhodli, že tohle podstoupí, když ona může mít děti. Takže já bych do toho nezasahovala. A vy rozhodně se také i uklidněte. A nemusíte jí ani říct tuhle odpověď. Vše je tak, jak má být. Vše je dobře.

Milá Ivanko, moc tě zdravím a děkuji, žes mezi nás přišla. Prosím, měla bych otázku. Ježíš na kříži zemřel? Slyšela jsem i jinou teorii.

Já vím, člověk podléhá přirozeně zvědavosti. Chcete vědět, jak to skutečně bylo. Ale vy dneska víte, co to znamená pravda. A důležitá pravda pro celou planetu bylo tak, jak to bylo předneseno, protože on měl zemřít na kříži, v tom byl symbol. Symbolika pro minulé dvoutisíciletí a vývoj byla ta, že musíte ukřížovat svoje ego, to znamená hmotné tělo. Proto on si nesl ten svůj kříž i na Golgotu, to zase je, jak si nesete ten svůj osud, protože osud se rovná kříž. A taky toho, koho bolí hodně na kříži, ano, to je dvojka, komu vadí život, který žije, tak to má i souvislosti, všechno máte v tom těle skutečně v hmotném stavu nastavené. Takže ať jsou teorie, které tam ukazují nějaký opak, hodte to za hlavu. Bylo to, jak to bylo. To už dnes se nikdo „nedozví“, i když hmota kompletní planety má svou paměť, ale je k ničemu. Lidstvo mělo vědět to, co ví, a přesně takhle mělo vnímat své pravdy. Stejně v každém životě jste se posunovali v tom svém vnímání pravdy o něco výš, takže berte to, že přesně tak, jak vy to každý máte - to vnímání kristovství, což je stav Vědomí, doleze se k tomu přes děj těla jménem Ježíš, který se Kristem jako první stal.

Měl Ježíš manželku či partnerku? Pokud ano, byla to Máří Magdalena?

Ano, byla. A narodilo se i dítě, které samozřejmě pokračovalo a nit vede až do dnešních dnů. Všechno, co je tady na planetě, je pro nás pro všechny a nikdy nemizí, to si pamatujte. I kdyby zdánlivě vymřeli civilizace, není tomu tak, protože vždycky tady zůstává nitka a DNA, které pokračuje.

Měl Ježíš potomka? Pokud ano, ocitli se ve Francii?

Ano, ocitli se na jihovýchodě Francie.

Vím, že jsi o tom už hovořila, ale je-li možné nám to zopakovat i rozšířit. Děkuji za vše i Danovi. S láskou Eva.

Víte, já bych se k tomu nevracela. To už jsou děje, které jsou minulé a které proběhly. Všechno, co tady na planetě kdy bylo, bylo správně nastavené tak, jak bylo. Kolem Máří Magdaleny, která musela potom odejít do ilegality a porodila dítě, o které se potom starali další generace, které stárly a pokračovalo se, to všechno bylo ve velkém utajení. Existovaly filosofické a náboženské organizace, které si to braly za úkol to hlídat, ale dnes vidíte, při tom učení, které IA přináší, že je to zbytečné takhle se na to fanaticky dívat a uznávat někoho vyšším a někoho nižším. Důležité je, že nit byla zachována, DNA žije. A vy jako Vědomí jste došli do bodu, kdy už netoužíte být pyšní. A každý sám za sebe musí projít. A každý sám za sebe musí ztratit to, co tady nerezonovalo s výkladem Krista.

Tehdejší apoštolové nerozuměli Kristu na sto procent. A ještě dlouho se inkarnovali, až do těchto chvil, než pochopili. Bylo to nutné, on s tím počítal. Takže není nutné nad někým bědovat, nad někým lámat hůl. Je vše tak, jak má být. Vědomí vaše, to znamená druhý příchod Krista, se odehrává teď, v této době.

Ivanko naše milá, chci ti poděkovat za tvá slova, která ke mně proudí už (nebo někteří by řekli teprve) rok, ať už skrze audia nebo na besedách. Dnes jsem si za tebou udělala výlet potřetí. Líbí se mi, jak je to zatím pocitově vždycky jiné. A také to, jak si s námi, už s veškerou láskou, nebereš servítky.

Já jsem nedávno viděla na Facebooku (já to teď trošku zastavím, pak budu pokračovat dál), jak si tam některé buněčky nádherným způsobem vylívaly srdce. Co jim na mně vadilo, když jsem začala. Co jsem opakovala za slova, a každý tam měl něco jiného, ale dneska už to samozřejmě nevnímají. Ano, vy vždycky vnímáte jenom to, co vám nelahodí. A pozor, je to vždycky připravené pro vás, takže i kdyby řekla Iva jednu věc, tak každý ten člověk na tom bude mít něco jiného.

Ano, opakovala jsem, věřte mi, protože v té době jsem přišla do oblasti (to bylo hezké, jak se to tam rozebíralo), kdy jsem přinesla něco úplně jiného, něco, co tady doposud nebylo, něco, co popíralo vlastně všechny věci, které doposud přišly. A to je post, který je velmi obtížný. Vy moc dobře víte, že jsem k tomu přistupovala tak, že mi to bylo jedno, jestli mi někdo uvěří nebo ne. Ale ten proces musel proběhnout. A pozor, ten,

kdo oponoval, bylo vždycky ego, protože to nechtělo, abyste mi věřili. Koho tohle prohlášení provokovalo, tak to bylo vždycky jenom ego. Je jedno, jak se jmenovalo, je jedno, jaké tělo to bylo, jaké mělo rozměry, parametry, naprosto jedno. Důležité je, že jste si nakonec ověřili, a já vám to vždycky kladla na srdce, abyste si ověřovali pravdy, které vám říkám, protože ony ověřitelné jsou, a to je důležité, pak je to všechno vaše.

A tak jak jedu vlakem už čtyři hodiny, rozležel se mi v hlavě včerejšek a dny jemu podobné. Poslední dobou mě hmota zkouší o sto šest. Nabízela mi vysněného muže, kterého jsem vždycky milovala, a který se zamiloval do mě, teď, když mám vztah. Nedala jsem se, i když to mnou cloumalo hůř jak s tím pubertákem. Platby, které mi chodí, neřeším, přijímám je a nepídím se po tom, za co jsou.

Výborně.

Často mě přepadne stav, kdy vím, že běsní hmota, a nejde to ovlivnit, když na mě jde nějaký ten odpor nebo zlost, smutek, depka nebo jiné negativní dárečky, které nám Satan podstrkuje (to je sranda, málem jsem napsala Santa), tak už vím, že nic z toho není moje. A že je to jenom další šance si to nepřivlastnit. Ale to tělo si prostě dělá, co chce, doslova cítím, jak mu jede program. A já jen čekám, až to přejde.

Víte co? Vy si z toho udělejte úžasnou bžundu. Zasmějte se, ale úplně od srdce, to mu nejvíc podlomí kolena, ale s tím se počítá, když to dostanete tímhle způsobem naservírováno.

Mám pocit, že ty stavy nabírají na síle a chodí mi do života čím dál víc situací, kdy to tělo nabízí všechno možné, jen ne klid. Víím, že je to jen hra hmotného vědomí, ale je tak geniálně vymyšlená, že to občas válcuje.

Ano, pozor, poslední tři týdny, až měsíc, zažíváte to? To je naprosté šílenství. Já sama jsem jak opilá, já jsem jak trvalý alkoholik. V noci přichází stavy obrovské energie, ale obrovské, které vám třesou tělem. A pak tedy po třech, čtyřech hodinách usnu (ale nepřekáží mi to), a ráno jsem tedy nedospalá, ale vlastně pracuji dál, všechno je v pořádku.

Teď se chystá obrovský takový rejď ve hmotě, to si všichni zažijeme, a dějí se hodně dramatické věci. Podívejte se kamkoliv, na jakékoliv území na planetě, když se díváte večer na zprávy, co se děje... Včera dokonce snad zadrželi pět balíčků bývalým presidentům Spojených států s nějakou třaskavinou, takže teď budou běsnit i FBI a CIA a všechno možné dohromady. Takže bude vlastně běsnit celý svět, protože ten Satan má v Americe svoje sídlo. Takže budou se dít asi hodně veselé věci. Tak ať se dějí. Vy znáte pravidla. Nenechte se vyděsit žádnými zprávami, žijte si, všechno v pohodě a buďte klidní.

Chtěla jsem se tě zeptat, zda máš nějakou radu na to, jak takové situace zmírnit. Teď tak trochu čekám, že řekneš: „Zmírníš je tím, že je přijmeš.“

Výborně, už sis odpověděla. Výborně.

Nebo tě možná napadá něco jiného?

Nenapadá. To je univerzální.

Chápu, že když je tam ještě nahrané, že ten odpor prožiji, nedá se s tím nic dělat a zbývá jen vydržet jako vězeň ve vlastním těle a počkat, až to přestane. A pak za to nemít výčitky.

Ano. Já jsem vlastně před chvilkou řekla, že byste se tomu měli zasmát. A poděkovat mu. Jakmile nechcete děj vašeho těla, o to mu jde, aby vzrůstal odpor, abyste řekli NE, tím získává na síle. Vy potřebujete s ním souhlasit a říct mu: „Hele, ty jsi úžasný, já tě za to miluji, co mi všechno děláš.“ A tím ho vlastně oslabujete.

Ještě jednou děkuji, jsi skvělá ženská. Já vždycky říkala, že Bůh je žena. Ha, ha.

I chlap tedy, pozor!

Snad dnes lidé píšou vtipné dopisy, milují totiž, když vybuchneš smíchy. Pohybují se v divadelním světě a musím říci, že na tvůj smích a hlášky typu: Boha nenasereš, nemá kdejaká komedie nebo sebelepší stand-up. Mám tě ráda. M.

Já tebe také. Ale teď jsi to přivolala, protože já tady mám od jedné Ústecké dušičky, která tedy nikdy nechodí na takovéto akce, je strašně fajn, je strašně vtipná a napsala kdysi neuvěřitelný dopis, který jsem vám musela přečíst. Bylo to v Třebíči, tuším minulého roku. To je ta žena, jak vyprávěla ten příběh, jak její syn byl v Anglii unesený a ona nevěděla, jestli žije nebo ne. Ona je úžasná. My jsme se pak setkaly, ona bydlí v Brně. A teď nedávno, když jsme byli v Pardubicích, tak já jsem tam četla ten dopis pana Jaroslava, já se od září dostávám teprve k tomu, abych přečetla nějaké dopisy, takže já vám teď přečtu její reakci na ten dopis. A také na nějaké ty postoje, protože teď bychom se měli zasmát, aby se vám udělalo teplo.

Tak jdeme na dopis od Janičky.

Baboletní pozdrav z Brné. Milá Ivanko, nedá mi to. Ráda bych tvým prostřednictvím pozdravila pana Jaroslava, jehož dopis jsi četla v Pardubicích. A měla bych pro něj business plán. Než ho života běh odvede jinam a rozdovádí se jako sexyoligarcha mohli bychom společně založit doplněk k učení IA, a to v podobě UO jako University odporů. V emblému by tato alma mater mohla mít opičí pracičku křečovitě svírající banán skrz díru v ořechu, to vše vkusně zakomponováno v montážní pěně. Odvažují se neskromně tvrdit, že stejně jako kolega dosahují demoličního mistrovství na všech úrovních, takže by náš vzdělávací ústav zajisté brzy dosáhl věhlasu. No jo, no, konkurence v oboru je převeliká. Tak alespoň Jaroslavovi veliký dík za nádherný a výstižný text. Ta hmotička je fakt

houžev, těžko poddajná. Ironií je, že velké dardy, jako propouštění v práci, exekutor v rodině, blbý výsledek histologie u blízkých atd., ponechávají kupodivu většinou tělo klidné jako želva. Už ani nevykřikuje, že tůje patří na cintorín, nebrblá nad rozptylovými loučkami místo zahrad, což je výkon heroický. A pak stačí jablko. Mám novou kolegyni v kanclíku, a ta chroupe a srká a žvýká a mlaská neustále. //Smích//

Hele, jak se chytáte.

Chvíli by se tortura dala vydržet, ale ono je to víceméně nepřetržitě. A pochopitelně, čím víc mi to vadí, tím všelijakých požívatín přibývá. V zimě budu mít chuděru na svědomí, neboť za chvíli neprojde futry, protože se mi ne a nedaří své šhubající schránce domluvit. Když už se zdálo, že ni ovoce, ni ořechy, ni usrkávané tekutiny mě nevyvedou z míry, přivlekla si má spolusedící žvýkačky v gigantickém XXL balení v počtu asi pěti set kusů. Ó ano, zkušební komisař je génius. Zde už přemlouvání vůbec nezabírá a jen zbaběle pod nejrůznějšími záminkami prchám a tryskám po budově, zase je to dobré na kondici a utužování vztahů s ostatními odděleními. Třeba někoho podobně trénovaného potěší, že v disciplíně vadí/nevadí není sám koho podobná maličkost postupně poráží.

Ted', když při besedách byla několikrát řeč o marihuaně, přidala bych do mozaiky svou zkušenost. Nikdy mě ani nenapadlo po trávě a podobných látkách sahat. Jenže synek svého času dlouho a úpěnlivě naléhal, abych vyzkoušela a přiblížila se tím jeho světu, až jsem tedy kývla. Fyzická reakce byla okamžitá a strašlivá. Bylo mi ukrutně šoufl. Vědomí však zůstalo absolutně strízlivé. Tak jsem si vynadala do hlupců a rozhodla se, že když už mám pokažené krásné nedělní odpoledne, tak si ten stav alespoň pořádně prohlédnu. A dostavil se obrovský údiv. Bylo to v době před IA, kdy jsem si nějak extra spokojeně nepřipadala. Nyní jsem si prohlížela jakousi pokřivenou karikaturu světa s umělými barvami a ohromeně si uvědomila, že můj setrvalý běžný stav je mnohem uvolněnější a radostnější, než ten dosažený drogou. Jsem za tu skutečnost fakt vděčná. Jednak mi došlo, jak se mám báječně a vůbec o tom nevím a nevážím si toho. A druhák: především se velmi prohloubil můj soucit s ostatními. Nedokázala jsem si totiž předtím až tak naplno představit, v jakých duševních útrapách se mnozí pohybují. Snad že byl úmysl čistý, žádné následné sešupy či běsy se nedostavily, pouze vděk. Ivanko, to jen na potvrzení tvých slov a taky třeba někomu pro výstrahu. Ivi, nedávno jsem listovala svým deníkem z doby relativně nedávné a nevěřicně třestila oči. To psal úplně jiný člověk. Děkuji. Děkuji za úlevu, za kouzlo obyčejnosti. Připadá mi teď všechno strašně jednoduché a

samozřejmě. Lehkost bytí šťastného metaře. Nechtěla jsem zdržovat, jen případně pro odlehčení. Mávám přes kopec a objímám. Jana.

No není úžasná?

Dobrý den, Ivanko. Nebudu se dotazovat, lidé se ptají za mě. Jenom se trošku podělím o můj velký – malý požitek. Je mi třicet čtyři let. Nemám děti a už hezkou dobu jsem bez partnera. Pocházím ze severní Moravy, ale čtrnáct let bydlím v Praze. Chodím do práce - jsem servírka, někdy na brigádu a prostě jenom tak si žiji. Ale až teprve teď si ten život začínám víc vychutnávat. Začala jsem si malovat a víc se i radovat, a nejen z toho, vychutnávám si ty každodenní okamžiky. No někdy mi to nejde a uklouznu, ztluču si pořádně zadek, ale co, může být hůř. A navíc je super, že si kdykoliv můžu popovídat se sestrou a švagrem, protože to jsou také dlouholetí Ivankovci. Posledních pár dní nebo týdnů jsem si všimla, jak začínám vnímat blízkost Boha okolo, jak se začínám odpoutávat od různých obav. Zůstanu sama v téhle inkarnaci? Nebudu držet v náručí vlastní dítě? No a? O nic nejde, nebo o to nejde. Zřejmě mě propustí z práce? Budou dělat rekonstrukci a já jsem ve zkušební době a nezapadám jim tam, ale to je jedno. Práci si nějakou najdu, dokážu se uskrovnit.

Ale proč ti vlastně píšu. Jdu takhle spát, ležím, čekám a říkám si, jak je mi fajn, přesto že jsem bez partnera, v bytě pořád sama, v mém věku, bez vidin do budoucna. A i s tím mi začíná být dobře. Jsem napapaná, umytá, čistá, není mi zima... Je mi moc hezky, Ivanko. Prostě teď je mi tak, jak mi je. Až mi z toho tečou slzy. A hlavně z toho, že doteď jsem si myslela, že jsem sama, ale nejsem. Vnímám ho. Vnímám ho, jeho, Boha, až mi srdíčko plesá, cítím ho všude okolo, v bytě, okolo sebe. Nemůžu se ho dotknout, ale jsem v něm, má snad i svou tvář hned u mojí tváře. A já už vím, že opravdu nejsme sami, sleduje nás, dává na nás pozor, cítím se jako miminko v kolíbece. Tak, a teď hurá do dalšího dne, ať už přinese cokoliv. Díky Ivanko. Bára.

Výborně, výborně. Ano, jakmile člověk odmítá, nemůže tohle zažívat. A dělá si to vlastně hmota sama vašemu Vědomí a tomu, že jste vlastně ještě neprožili to, co jste potřebovali. Takže výborně. Nádherný dopis. Ten jsem vám musela přečíst.

Milá Ivanko, neměla jsem v úmyslu ti psát, svěřovat se se svým životem, ale teď, kdy opět poslouchám audio ze Žďáru nad Sázavou, ti napsat musím. Moje poslední roky byly jako schodiště. Na počátku jsem prožívala obrovskou touhu přibližovat se pravdě. A prosila jsem tu sílu, která mě stvořila takovou, jaká jsem, aby mě vedla, protože ona ví. Jedině ona ví, co je ve mně. Obrazně jsem nastoupila na schodiště a před každým schodem bez mého přičinění mi do cesty přicházely knihy, které jsem se zájmem pečlivě studovala. A v každé mě něco zaujalo.

Jako mladá jsem se velice angažovala jako upřímná křesťanka. Jasný bílý mág se svojí jedinou pravdou a touhou zachraňovat svět. Pak jsem odešla z jedné církve, a pak z druhé církve, a pak jsem hodně cestovala po naší zeměkouli, a vždy před cestou prostudovala se zájmem budhismus, hinduismus, konfucianismus, islám, judaismus atd., atd., atd. Pak mě nadchl Rudolf Steiner, Miloslav Král z akademie věd, Tomáš Halík a další. A nakonec jsi mi spadla do klína ty. Zajímavé bylo, že jsem se o tobě dozvěděla na pohřbu příbuzné. Jakoby náznak před koncem schodiště, že. Poslouchám tvá audia asi dva roky. Zaujala mne, ale zpočátku jsem v sobě měla nejistotu a obavu z opouštění Krista, jak jsem ho do té doby vnímala. Bibli jsem četla celý život. A s ní jsem porovnávala tvoje učení, hlavně postavu Ježíše. Také jsem četla apokryfy, které byly zakázány církví, a začala jsem vnímat Ježíše jinak. Vykoupení z hříchů za podmínek pochopení Ježíšových slov církví mi připadalo nespravedlivé, ti vykoupení jako jiní než ostatní. Naopak tobě svěřené učení je spravedlivé a nikoho nevylučuje, jsme jedno jediné Vědomí. Tehdy není proti rozumu Ježíšovo učení, shodné s tvým: milujte své nepřátele a dobře činite těm, kteří vás nenávidí. Toho můžeme být schopní jediné, když si uvědomíme, že všichni jsme jediným Vědomím a ne hmotou, která nás nenávidí. Je pravda, že ty nás učíš kristovství, které rozumí Ježíši lépe než křesťanství. Ježíš stále opakuje - já a Otec jedno jsme. A vy jste mí bratři - tedy jsme všichni jedno Božství. A před svou smrtí, kdy trpí a má strach, říká - Otče, odejmi ode mne tento kalich. A děj se tvá vůle, ne moje - to je ta pokora, o které ty hovoříš, to je to Božství, které objevíme, až se zbavíme všech odporů. U mě to bude asi ještě nějakou dobu trvat. Jak říkáš, Satánek je mazaný, a rád nastavuje do naší hlavy chaos. Promiň, že jsem se tak rozprávěla. Možná, že někdo prožívá podobné nejistoty a zápasy, tak jako já. Ale původně jsem ti chtěla sdělit pouze moje vnímání tvého učení.

Opravím to: našeho učení, ano.

Všechny moje inkarnace včetně veškerého průběhu prvopočátku od A až do Žet, do dosažení úplného konce, dané božským Vědomím, včetně prolínání inkarnací jednotlivých lidí a společně, vytváří nádherný pestrobarevný koberec, nádhernou Jednotu, ve které je veškeré dění spravedlivé a plné božské trpělivosti a lásky. Tato skutečnost mne naplňuje obrovským klidem a radostí.

Milá Ivanko, já, malé Já jsem děkuje Otcí, tomu velkému JÁ JSEM, že jsem se dostala na tento schod, než jsem poznala tebe a tobě svěřené učení. Objímám tě, mám tě moc ráda. Děkuji za příkladnou trpělivost s naším, často nekonečně dlouhým, vedením. Vřelé díky i Danovi za zasílání audií. Astra.

Já děkuji. Děkuji. Děkuji našemu MY. Vůbec jsem vám chtěla už několikrát poděkovat. A vždycky přes ty dopisy se k tomu nedostanu. A Dan pak udělá TEČKA, a jsem v prdeli. Ano, chtěla jsem vám poděkovat, protože vy jako Vědomí jste byli připraveni. A já jsem se vrátila fakt ráda, protože já to věděla.

Dobrý den, mám dotazy a stačí, pokud mi živě odpovíte na ten první. Na druhý stačí e-mailem. Je mi čtyřicet sedm let a odmalička se nemůžu dívat lidem do očí, ať už mluví oni nebo já. Kouknu se tak maximálně dvě sekundy - a už to déle nejde. Ani u členů rodiny mi to nejde. Nevíte proč? Já si pak připadám, jako bych něco provedl a nemluvil pravdu. Je to blbý pocit. Zdá se mi, že pokud bych to vydržel déle, tak se něco stane, že mám nějaký silný pohled, a že bych mohl ublížit. Děkuji za odpověď.

To vám nalhává hmotná složka. Jestli vám to překáží, že se tohle děje, tak se toho nikdy nezbavíte. První krok je, že musíte přijmout sebe takového, jaký jste. To znamená: „Aha, tak se neumím dívat lidem do očí.“ Tečka. „Je mi to jedno.“ Jinak to nejde. Půjde to pomalu, buďte trpělivý.

Já budu pokračovat dál. Stejně budu anonymně odpovídat na tyhle dotazy, a jsou pro vás taky důležité, ale hlavně to jsme nestihli v Bystřici pod Hostýnem, takže pán si to stejně poslechne. A jako anonymní je to v pořádku.

Druhá otázka:

Asi před rokem jsem se začal zajímat o duchovno trochu víc. Jako první jsem poslouchal mraky různých besed a přednášek na Youtube a začal jsem i meditovat. Po čase jsem koupil své první virgule a kyvadlo, a zde to začalo. Kyvadlo fungovalo. Ale asi za měsíc už mě to nebavilo, a tak jsem začal honit duchy.

To je rychlokurz, co?

Nakoupil jsem různá vykuřovadla: myrta, kadidlo, šalvěj a podobně. Běhal jsem po domě a křičel: „Ať zlé síly odejdou!“ Skončilo to asi po měsíci, kdy mě to přestalo lákat a bavit.

Výborně, to je fakt rychlokurz.

Poté jsem začal léčit energií rukama. A šlo to. Pokusní králíci byli členové rodiny, ale taky to nějak přešlo asi po měsíci.

To je sranda, ten se dostane za tři měsíce na vysokou školu.

Chtěl jsem pomáhat všem. Párkrát jsem byl se synkem u léčitele a ptal jsem se ho, jestli by mě nechtěl učit léčit. A on mi řekl, ať se na to vykašlu a nešťourám se v tom, že není o co stát.

Ó, taky výborný adept.

Už mě nic takového neláká. A náhodou jsem před třemi měsíci narazil na vás. A od té doby poslouchám a poslouchám a poslouchám... A uvědomuji si, že jsem na vaše přednášky narazil již dříve, asi před rokem, ale nějak mě nebavily, zato teď poslouchám každý den a pokaždé slyším něco nového a vše mi dává smysl. Jen doma jsem za mimoně, přítelkyně tomu nějak nerozumí, ještě asi nemá čas na to, aby to chápala. Myslíte, že jsem normální? Teprve teď cítím, že mám správný směr. A jsem šťastný. Děkuji mnohokrát za to, že můžu část pozemské cesty kráčet s vámi. S pozdravem XY.

Jste normální. Výborně. Akorát poslouchejte pomaleji.

Srdečně zdravím, milá Ivanko. Ráda bych se zeptala, jestli děti postižené autismem mají zde na Zemi nějaký společný úkol. Pracuji druhý měsíc ve školce pro tyto děti a vidím, jak jsou empatické, citlivé. Je také zajímavé, jak mě tyto dětičky co nejčastěji hladí po mých revmatických rukou. Jinde se mi revmatoidní artritida hodně zklidnila. Zároveň cítím, jak všechny děti mám stejně ráda. A ony to zřejmě cítí taky.

Děkuji Ivanko za vše, i za případnou odpověď. Objímám. Jarča.

Ano, Jarčo, já už jsem vysvětlovala, že autistické děti se rodí v této době i proto, aby dělaly takzvaný stín a odstínění určité síly egoistického vědomí, protože ty děti jsou obrovsky čisté. A jich se netkne egoismus rodičů, jakoby se dotknul pro nás „normálního“ dítěte. A pozor, je to i velký trénink pro odbourání hmotného vědomí neboli síly egoismu u rodičů. Vezměte si, že když nemůžete s tím dítětem běžně komunikovat... Na manžela zařvete, nebo manžel na vás, ale na to dítě nemůžete, to by byl průser. Ano, tady je obrovsky velký kus učení, který ty děti přišly zprostředkovat svým rodičům. A teď pozor, ti rodiče, kteří se nesmíří a bouří se proti tomu... Vy víte, že Satan teď vystrkuje drápky a strhává po kružnici (není to kružnice, je to koule), vlastně po kalotě, která objímá kouli, tak strhává zpětně do stavu 3D vědomí a nepropustí toto vědomí. A naopak rodiče, kterým tyto děti přišly ku pomoci, a měly jejich hmoty to dokázat, tak ti jsou šťastní, ti pochopili, za co mají být vděční svým dětem v takovémto stavu, protože oni se naučili radovat se z toho světa tak, jak je. To je strašně důležité.

Dobrý den, mám krátký dotaz. Mám já jako Duše jméno? Mají Duše nějaká jména? Děkuji. Lubomír.

Ano i ne. Já vám to vysvětlím. Vy už víte, že Duše je dočasná záležitost. Je to vlastně Duch, to znamená vaše skutečná realita, která ale v éře, v časoprostorové křivce, když se pohybuje ve 3D světě Vědomí, tak ona si přišla nabrat zkušenosti ve hmotné složce. To znamená, že dokud nenabere sto procent zkušeností, tak si připadá jako Duše. A v té chvíli si zkuste představit, když se dostanete z jednoho inkarnovaného těla, odložíte ho a jdete do neprojeveného světa, tak by část tohoto Vědomí, která je malou částí velkého Ducha a trvá, protože ta Duše si nese ty zkušenosti sebou a pak se inkarnuje

do potřebné rodiny a pokračuje ve vývoji dál, tak aby nebyla vyděšená po odložení každého toho inkarnačního těla, tak jí zůstává pro ten mezičas to jméno té představy toho bývalého těla, které svlíkla, abyste nebyli vyděšeni. A zase pak přijde do jiné inkarnace, vypadá jinak, někdy to může být ze začátku i jiné pohlaví. Vy si vyzkoušíte obě pohlaví, ale potom v posledních fázích už si držíte jenom to jedno pohlaví, se kterým souzníte. Potom si nabíráte zase ty další věci, a pak se to pomalinku rozpouští. To už nemusí být potom u jedince, který prošel do stavu 5D, kdy vám zemře hmotné vědomí, takže pak už prožíváte jenom stav - Vědomí bezejmenné, což je strašně příjemné. Takže, ano i ne je pravda. Ano, Bůh to má tak, obě varianty jsou správné. Akorát se na to díváte z jiného úhlu. Takže vidíte, že když už jste potom v té fázi, když vidíte z nadhledu, tak už vám opravdu nic nevádí. Ale ti lidé, kteří odkládají tělo ve stavu, kdy by ještě byli vyděšeni, tak vaše božské Vědomí je tak milosrdné, že vám umožní zůstat v klidu pořád.

Dobrý den, Ivanko drahá, sluncem zalitá a Duchem Jednoty hýčkaná.

Co všechno si nevymyslíte, to je nádherné.

Mám jednu otázku, možná nejen já. Z čeho pramení snaha, nebo spíš pocit, mít dění pod kontrolou, ve smyslu o nich prostě jen vědět.

Takže zvědavost.

Nějakou dobu už se nechávám unášet prostým bytím, a vše, co se děje beru s nadhledem a lehkostí jako pozorovatel, který nemá potřebu zasahovat ani hodnotit. Přesto ten pocit „vědět“, někdy neskutečně silný, a tělo si pak dělá, co chce. Před čtrnácti dny jsem prošla opravdu velikou platbou ohledně vztahu, kdy to vypadalo, že je to on s velkým O. No byl..., ve smyslu mého pochopení. Takže jsem mu poděkovala a popřála jen to nejlepší, jako člověk člověku, do dalšího života. No jo, jenže nějak mám potřebu vědět, jak se má, (to je sranda) a přitom je mi to vlastně jedno, neb každý si svůj osud neseme, zatím, jako kříž v iluzi úžasné hmotičky. No, a při této zkušenosti jsem si právě uvědomila tento pocit. A že to vlastně dělám celý tento život a zřejmě i dříve, přestože info, které mám vědět a znát, se ke mně vždycky dostane skutečně v ten správný čas. A vím to. Mně tento pocit jakoby přepadne zcela nečekaně a přitom dobře vím, že pozorovatel nemá potřebu kontrolovat, tudíž ani reagovat a prostě dělá NIC. Samozřejmě jako člověk ve hmotě, když můžu a smím, pomůžu kdekoliv, ať radou či činem, prací. Rozhodně se nevznáším na obláčku, proto tu nejsme. Asi mám potřebu to jen pochopit. Možná jsou to pozůstatky nějaké mé pýchy nebo dobře skrytého strachu z něčeho zatím nepojmenovaného, kdo ví.

Ano, ego má vždycky potřebu mít všechno pod kontrolou. Božství ví, že si zvolilo děj, ať je jakýkoliv, takže žádná kontrola být nemusí. Takže když si tohle uvědomíte, tak to

lehce pustíte a usmějete se a poděkujete mu, že vás takto vedl, jinak byste na to nepřišla.

Ted' je taková asi básnička. A to vám ještě přečtu, je to hezké.

***Děkuji všem hmotičkám včetně té mé,
že život žít a prožívat zde vzájemně můžeme
k duchu společnému všichni pomalu se blížíme.***

***Emoce silné jsou, nutí svádět boj,
však když pomínou***

láska svou náruč nám otevírá.

Pán hmoty za námi dveře zavírá

a nám nový svět se otevírá.

Ivanko drahá,

blízkost k tobě mám,

ač vlastně tě neznám i znám.

Však jako Olga radost mám,

že poznání a moudrost skrze tebe

přichází všem nám.

Děkuji.

P.S.: Stále mě však podivně baví závislost na cigaretách.

Jo, jste šikovná. Je to dobré. Užívejte si závislost na cigaretách, ona jednou sama odpadne. Někomu takhle odpadlo kafe, někomu cigarety, někomu závislost na ženách, někomu na mužích... Je to různé. Ano, je to krásná hra.

Drahá Ivanka, rada by som spoznala tvoj názor na túto situáciu. Môj štyri a pol ročný vnúčik Mateo hovorí často svojmu ockovi: „Ocko, ja ťa mám tak rád a nikdy, nikdy ťa neopustím.“ A má pritom slzy v očiach. Má to niečo povedať tomu ockovi?

Ano, tam je nastavená ještě závislost na osobách. To bude samozřejmě do určité míry, může to být na rodičích, může to být pak na partnerovi. Tady by ten rodič, i u takhle malého dítěte, měl opatrně a nenápadně připravovat to své dítě na to, aby nebylo závislé pouze na těchto osobách. Ono je to hodně těžké. Máte šanci občas to v životě zažít. Já jsem využívala velice často, když moje holky jezdily do školky a do školy v přírodě. A měla jsem velikou radost z toho a učila jsem je to, aby nebyly na mně závislé fyzicky, citově, protože vím, že nemůžete předem vědět, jak ten osud bude probíhat. Čím víc člověk závisí na určité osobě, tím je větší pravděpodobnost, že o ni přijde. Vzpomeňte si třeba na moji maminku. Ta měla jednoho jediného člověka, mého

tatínka. Takže je jasné, že aby našla sama sebe, musí o toho člověka, ke kterému vzhlíží, přijít.

Samozřejmě naše děti dospějí, a musí si jít svým životem, a někdy je velikou zábranou pro ně, že si myslí, že je milují jen ti nejbližší. To znamená, potřebujete své děti naučit, že mají milovat co největší možný počet, nejlépe všechny lidi na světě. To není jednoduché naučit své děti. Ale také samozřejmě i obráceně, musíte se i vy umět toho dítěte vzdát. Rodič, který se neumí vzdát dítěte, je tak polichocen, když to dítě má slzy v očích, a teď vám to vykládá... A vy si tam pěstujete oboustrannou zkoušku, která přijde. Bacha na to.

Potom ešte sú situácie, keď udrie alebo kopne hocikoho z rodiny, aj nečakane. Bývame v jednom dome. A hlavne keď príde s dcérkou zo školy, tak nedovolí nikomu, aby sa s mamkou alebo s ním niekto rozprával. Nikto sa nesmie priblížiť, lebo je zlostný. Nie je to pravidlo, ale stáva sa to často. Ináč je to milý, hravý chlapec, má rád všetkých členov rodiny, aj mňa babku aj manžela. V škôlke s ním nemajú žiadny problém a chodí tam rád. Ďakujem za tvoj názor a čas. S láskou XY z Košíc.

Bacha, tam je skutečně vybírání si jenom jednotlivých jedinců. A na tohle by se asi měla ta rodina zaměřit. To dítě potřebuje vědět, že existuje veliké množství lidí, kteří ho mají rádi.

Já znám rodinu, kde dědeček záměrně pěstoval a vštěpoval svým vnoučatům, že on má rád ty své vnuky a vnučky víc než rodiče. Pozor, celý život tenhle člověk trpěl, protože byl svazovaný do vysokého věku. Jeho maminka zemřela v devadesáti sedmi letech, zemřela minulý rok, a zasahovala mu do života skoro až do jeho osmdesáti let, tímto způsobem mu tato žena znepríjemňovala život. On nemohl mít normální manželství, protože stále se tam ta matka vnucovala, i na veškeré dovolené, až skutečně do vysokého věku. Takže on tu matku vlastně nesnášel, to její chování. Ale pozor, vy už víte, jak to pracuje. Jestliže někoho odsoudím, tak já to dělám. Takže vlastně si pěstoval další pokračování závislosti. Naštěstí v té rodině se to tak hezky vyřešilo, že ta vnoučata pochopila, jsou tam čtyři v té rodině, že to je závislost. Ještě ten nejmenší je trošičku na dědečkovi závislý, ale všechno se umenšuje a umenšuje, protože ty děti vycítí, že je něco za něco. To poznáte - ano, něco ti dám, ale půjdeš se mnou někam... To je takové to kupování si, takže ono to má podmínky. Naštěstí ty děti, které se dneska rodí a jsou z vyzrálých rodin, tak ty už tohle pochopí, že na tom závisí jejich svoboda nebo nesvoboda. Jakmile vám někdo dává podmínky, pryč od toho. Vy učíte toho člověka, on si prožije tu svou zkušenost s vámi a vy mu obrovsky pomůžete, vy ho neraníte, nebojte se. Nyní jako budoucím, a už skoro jednou nohou Kristům, pro vás je zapotřebí vědět, že naopak být přísným a ukázat tomu člověku ten dopad je nejvyšší láska. Má to podmínku. A tu znáte. Vy sami vůči tomu ději na všech pěti úrovních nesmíte mít negativní emoci. Jinak si dělejte, co chcete. Takže trošku si to ohlídat, ať to nepřekročí míru. Povídat, vyprávět, úžasné jsou pohádky. Ten, kdo si umí vymýšlet příběhy, třeba se zvířátky, vy tam zapasujete tyhle věci, aby to dítě pochopilo.

Tohle je nádherné, to jsem vám musela přinést. Já jsem totiž v Pardubicích řekla, a to byl názor mého známého, který je i mým gynekologem. On mě poslouchá léta, tak zná ty věci a je hodně šikovný. A když byl u nás loni na návštěvě s Jarouškem, tak vyprávěl, že v procesu, kterým dnes ten svět probíhá, že každý muž, který by se dožil věku sta let, tak by měl skutečně rakovinu prostaty. Pánové, nebojte se, vy se sta let nedožijete. //Smích//

Teď vám přečtu ten dotaz, abyste viděli, jak vlastně ta pravda, která je teď, a tady není pravdou, která bude za nějakou tu časoprostorovou křivku, která bude o trošku delší, a jak se lehce necháte vyděsit nějakou takovou informací. Ten pán je úžasný. A on to napsal tak humorně, že to si tedy poslechněte:

Dobrý den, Ivanko. Slyšel jsem, že prý ve sto letech nás nemine rakovina prostaty. No to jste mě tedy dostala. Vzala jste mi veškerou budoucnost. Chystal jsem se, že ve stáří to teprve rozjedu. Zatím to bylo jen takové ladění orchestru. Teprve nyní cítím, jak je všechno připraveno k dokonalé symfonii. A vy takhle. Pokud neodvoláte, spálím veřejně vaši fotografii a nepůjdu s vámi do té vaší pošášené páté Dé. Tak se mějte moc hezky.

Tak, já vám to teď potřebuji narovnat. Je to krásné. Tady se píše jedna věta, která je úžasná, abych ji zopakovala, a je k vašemu pochopení. Tady ten úžasný srandista píše: „Vzala jste mi veškerou budoucnost.“ To je neskutečná lež ega. Ego vzalo tomu člověku budoucnost, když odmítlo informaci od Adamcové. Ano, on to myslel ze srandy, to je jasné, ale já vám chci vysvětlit, jak se takhle brání hmotné vědomí, když uslyší nějakou takovou informaci, která by se mu nelíbila. Takže on nám hezky posloužil. Děkujeme.

Dívejte se, v téhle době ještě mnoho lidí sta let se nedožívá, i když už to samozřejmě vzrůstá a bude to vzrůstat. Také se v této době, a to vy víte, mění i stravování. A pozor, ještě až přijdou mimozemské civilizace, které tady během pár desítek let skutečně budou, tak oni nám přinesou další poznatky ve stravování. A záleží na rozhodnutí každého z vás, a to taky máte v časoprostorové křivce, kdy opustíte, co kdy vám přestane chutnat. A jakmile se začne vaše hmota těla měnit, nebude podléhat tolik stárnutí. To nebude. A tak další generace se budou dožívat vyššího věku. To znamená, že dneska má tělo ten stoletý člověk skutečně zpuchřelé, to je zkrátka stará hmota, to je jako starý špunt korkový, ten se vám rozsype... To je úplně to samé, co vám mám na to říct. Takže vidíte, že za nějaký čas, až tam do toho budete hustit pod tlakem úplně jiné chemické látky, tak to bude jiné. Je to vlastně ta pravda, která se dneska řekne a je vizí budoucnosti, takže to skutečně bude jinak, dneska je to pro vás darda. Takže já se omlouvám, ale je to úžasně, že se to udělalo, protože aspoň jste se dozvěděli, jak to je.

Jsou miliony myšlenek, které nám denně proudí hlavou. Miliony vyřčených či nevyřčených rad, dojmů a teorií. Miliardy vteřin, minut, hodin, měsíců, let a životů obsahují nekonečné množství domněnek, kterých je většina naprosto zcestných, a ztratí jakýkoli význam hned po jejich prolétnutí našimi hlavami. Z jakého důvodu máme sklon se

některých chytat a patlat se v nich celé věky? Proč? Které myšlenky mají význam? A které naopak nemají? Jak rozeznám ty vedoucí ke mně, k mému poslání, od myšlenek, které mě od poslání oddalují? Zvláštní je, jak přirozeně jsem najednou schopen mluvit o myšlenkách, jako o něčem cizím, jako nežádoucím toku splašků v kanále, který ústí do mého nitra a zaplavuje ho zmatkem a balastem. Jsem unavený z mnoha probdělých nocí, během nichž se probívám veletokem myšlenek.

Ano, jestliže ego je silné, tak jak se inkarnujete, v časoprostorové křivce ztrácí na síle, protože každým tím životem ubývá té síly. A samozřejmě když pak odkládáte tělo, tak vyjede vám na to konto hadí síla, která vlastně určí, kam jste se dostali, a v minulém životě navázete, to znamená, že se zmenší tok. Vy potřebujete jako Vědomí být odolní. To znamená, že ta časoprostorová křivka musí být velice dlouhá, nejde ten tok zmáčknot během pár inkarnací. To nejde. Vy byste totiž neustáli sílu Boha ve vás. On je opravdu obrovskou energií, to tělo by se spálilo. Ta hmota si musí zvykat.

Takže vlastně vidíte, že myšlenky jsou potřebný filtr a není nutné na ně štěkat a stěžovat si, že jsou úmorné. Ony vás chrání, do prdele. Tedy ne tam, chrání vás všude. Berte to ode mne jako důrazné sdělení. Ta prdel je tam jako důraz, ano.

Ten, kdo bude bědovat a myslet si, že to je balast a chaos, ten si bude přidávat jakoby pocity, že to musí promyslet, že to musí nějak zlikvidovat. Ne. Vy to zkrátka musíte žít tak, jak to je nastavené.

Většina myšlenek zasívá strach, a strach se stává hybnou silou mého života, a tím potažmo celého světa.

Ano, to je tak. Ale ten, kdo už bude odolný, ten tomu odolá. A právě o to jde. Získávat jakoby tu impregnaci život po životě.

Můžu zkusit myšlenky ignorovat? Nebo mám na ně odpovídat, mám si povídat sám se sebou? Pokud si na ně mám odpovídat, nebo je ignorovat, pak se musím smířit s tím, že myšlenky nejsou moje.

Ano, nejsou vaše. Jsou nahrány v DNA. A až vám bude jedno, co se tam odehrává, teprve tehdy budou slábnout. Jakmile je budete odmítat, tělo získává sílu je produkovat a vládne vám.

Nepochází z mého nitra? Odkud tedy jsou?

Jsou nahrány v DNA.

Kdo, nebo co mi je posílá v nekonečném sledu už čtyřicet let? Příliš mnoho otázek, příliš mnoho myšlenek se rojí v mé hlavě jako klubko sršňů. Stop.

Poslyšte, vy tam máte ještě veliký odpor k tomu, že tam jsou. To znamená, že je nemůžete zastavit. Nepochází z vašeho nitra, jsou nahané ve hmotné složce, ve vašem obalu, za který vy se považujete. A člověk, kterému přijde nápad, a pozor, nemá s touto věcí zkušenosti, tak mu sedne na lep, a půjde a udělá ten nesmysl. Ale tehdy je potřebný

ten nesmysl udělat, abyste získali zkušenost. Ale pokud už tu zkušenost máte, tak já si prohlédnu ten návrh toho těla a řeknu: „Běž do prdele, do tohohle nejdu.“ A máme jasno. Takhle to funguje.

Nebudu se s tím tak srát (hele, už je takový, jako já) a nenechám se zase ponořit do toku nesmyslů v hlavě. Od teď se soustředím na každou jednu myšlenku a nechám ji bez povšimnutí, všechny je pošlu k ledu. Probouzím se, jak už je pravidlem přesně ve dvě hodiny, a okamžitě přichází myšlenka na jeden nedodělaný pracovní úkol. Jsem připraven a nevěnuji jí žádnou pozornost. Takto přichází postupně další a další nesmysly, které mě mají zaměstnat. Proč se to děje? Mají snad něčemu myšlenky zabránit? Čemu mají zabránit? Netuším. Pokračuji a nevěnuji pozornost ničemu, co přichází a nebezpečně se blíží do mého já. Sleduji, že onen tok slábne a uvadá, ztrácí sílu, jakoby se sebevědomí toho, který mě tak ovládal, stávalo slabším. Nevěřicně kouknu na budík, je na něm dvě hodiny a tři minuty. Tři minuty trvalo, než otupěl hrot, který do mě píchal tolik let. Myšlenky mě najednou opouštěly. Pomyslím si - pošli další, přece to nevzdáš. Ale ten někdo mlčí. Je ticho, ve kterém blaženě usínám. Ráno přichází nový nápor. Hned se chytám své noční zkušenosti a odolávám. Sleduji děti běžící se schodů, a je tu sled katastrofických scénářů: spadnou, uklouznou, polámou se, zabijí se... Nevěnuji těm dohadům pozornost a nechávám situaci bez výlevu emocí. Samozřejmě, že se nic nestalo. Byl to jen další pokus dostat mou pozornost. Sednu do auta a pozoruji proud domněnek, kterých většina končí nabouráním, či smrtí mou, děti a chodců. Uvědomuji si, že většina nesmyslů v mozku se dá popsat slovy „co kdyby“ - co kdyby tam bylo auto, co kdyby ten uklouzl, co kdyby ten hrnek spadl... Nevšímám si katastrof plánovaných či diktovaných mi kýmsi neznámým.

Pozor, ten kdosi neznámý jste vy sami jako vědomí Boha, který si tyhle sračky navolil do hmotného těla, které jste si oblékli. Takže sami sobě jste si dali takovou jakoby tu hru na schovávanou, jestli vám to dojde, nebo ne.

Prožívám smíření, uvolnění. Je to znovunalezení klidu ztraceného kdysi dávno v dětství. Večer zapaluji táborák, pozoruji děti, jak si hrají s hořícími klacíky. Sleduji myšlenku, která přichází záhy a nutí mne vykřiknout: „Nehrajte si s ohněm, zahod'te ty klacky!“ Bez myšlenek se rozhoduji zmírnit výkřik plný emocí. V naprostém klidu povídám dětem, ať si dávají pozor. A jsem již smířený s tím, že se někdo popálí.

Výborně. Ten člověk je úžasný. Ano, máte říct: „Až se něco stane, budu to řešit.“ Ano, vy můžete děti upozornit, když je vychováte na nějaké úskalí, ale osud mají hotový. I s tímhle se musíte smířit, všechno má svá pravidla.

Tak je to správné a dobré, neboť je lepší poznat bolest od malého žhavého klacíku, než později od hořícího polena. Proč odpírat dětem zkušenost?

Ještě jsem tuto úvahu ani neopustil, a už ke mně běží uplakaný syn s malou popáleninkou. V naprostém klidu ho pohladím a přichází myšlenka na výčitku typu: „Já jsem ti to říkal.“ Jen se usměji, nechávám situaci bez nutnosti obhajovat sebe a svou rádoby dokonalost. Kluk už je poučený, a to je to, o co jde. Večer uléhám s pocitem klidu, mám v hlavě jako po velkém úklidu. Myšlenky zeslábly natolik, že mě nemůžou ranit a žádné nepřicházejí, vše probíhá přirozeně, bez jakékoliv snahy. Už znám své poslání. Mým posláním je nemít poslání. Z bezmyšlenkového ticha se šíří nekonečná spokojenost a mír.

Výborně. Já tuším, že to je Majoš. Ale nevím to jistě. A je to jedno? Je. To je jenom slupka. Jeho Vědomí nám to přišlo říct. Výborně.

Milá Ivanko, profesně pomáhám druhým. Je to platba nebo bílá magie? Zmáhá mě to. Poslední dobou jakoby tahám na sobě tunu něčeho a tloustnu. Klienty mám ráda, těším se na ně, hodně si povídáme, mimo jiné i o duchovních tématech. Pak když odchází, cítí se lehce, ale já těžce, ale pouze na těle. Mohla byste mi poradit? Hlavně jak mám tu tloušťku přijmout, když vím, že to není jídlem. Je mým osudem být tlustá? Děkuji. Žaneta.

Žanetko, vy když pomáháte profesně, tam je to normální. Nesmíte tedy zasahovat do karmy samozřejmě, to víte. Jinak si pomáhejte, jak chcete. Pokud pomáháte vysvětlováním, perfektní. Zkuste si skutečně prohlédnout, jestli to děláte ráda. Pozor, když budete tlačit na pilu, bude se vám to dít také z toho vnějšího světa směrem k vám, to znamená budete těžko přijímat ten stav, který se vám děje. Vy máte dělat věci jenom ráda. Jestliže je skutečně neděláte ráda a je tam nějaký odpor, který je skrytý, to už musíte prohlédnout sama, ale tehdy bych to asi dělat přestala.

Ale budeme předpokládat, že to skutečně děláte ráda a že budete i šťastná. Pozor, nesmíte si přejímat na sebe tíhu ostatních. Když si vám někdo bude vylévat srdce, potřebujete jedním uchem dovnitř a druhým ven, bez jakéhokoliv odporu k ději, jednak vašeho těla, že se to děje s tím člověkem, a za druhé, k dějům, které ten člověk tam vypráví. Tohle musí proběhnout úplně bez jediného zachvění. Jakmile tam budete mít procesy lítosti nad tím člověkem, nebo přece jenom uvidíte nějakou situaci kriticky, tak ještě pořád se na vás můžou nalepit vaše vlastní odpory. Ale ty si už musíte odhalit sama. Pokud tam tahle nespokojenost bude, nebude ve vašem těle radost. Nebude tam. Tohle musíte od sebe úplně odříznout. Pamatujte si, hmotná složka, ať vaše nebo druhých lidí, ta je tady jenom v iluzi. Skutečné je pouze Vědomí.

Takže prohlédněte si: buď spokojenost, a když nebudete dělat věci ráda, tak radši od toho odstupte. To je jediné, co vám k tomu řeknu. A teď si potřebujete prohlédnout děj, který se odehrává, když skutečně máte sezení, a jestli tam jste skutečně spokojená.

Milá naše Ivanko, na radu jedné buněčky ti přeposílám svůj výlev z facebookové skupiny, protože to možná pomůže i dalším postiženým, co máme v programu život se závislým člověkem:

Ahoj všichni. Dlouho jsem sem nic nedávala, a tak píšu dnes. Ani ne kvůli radě, jen má moje drahá hmota Iveta nervy v kyblíčku. Můj muž, hmota Libor a Iveta, momentálně já, si podle všeho dohodli, že se navzájem dobře vyučí. Víím, co mi poradíte, jen to ještě neumím dát do praxe. Libor pije první ligu. Jakmile má volno, hned v osm ráno, už má běžně pod čepicí. No, a dneska mi to zase předvedl, v poledne už se neudržel na nohou, pomočuje se. Dneska tu sedačku - gauč dorazil, kecnul na ni z výšky jak se motal, a je po ní, zítra se bude divit, proč ho bolí záda. Já víím, hledám pozitivní střípky v tom všem, asi najít se, jeho neodsuzuji, jen ho nedokážu zastavit, vymezit mu hranice. U ostatních radit umím, u sebe je to horší. Ivanka by řekla zatřepat s tou jeho hmotou, nedovolit mu dělat pitomosti. To mi běží hlavou dvacet čtyři hodin denně. Sbíráím síly, čekám na svoje dno. Teď jsem na PN, platím blokádu páteře LS, kdo zažil, ten ví, od pondělku, to jsem musela odejít z práce. Platba. Takže jsem i za to ráda. Budu s ním muset dát řeč, až se z toho vyspí. On si nejspíš nebude nic pamatovat. Je to vyučování až do posrání. Nečekám žádné rady, jen díky za to, že jste, a že jsem se z toho mohla trošku vyspat.

P.S.: Pokud budeš reagovat, tak jsem ti vděčná za sebe i za ostatní. Pokud ne, tak to tak má být a je to v pořádku.

Přeji ti jen dobré, i když to vlastně je vždycky všechno. Iveta.

Jméno klidně zveřejni, nemám s tím problém.

Ano, vy potřebujete zasáhnout. Je to vaše Vědomí, které se utápí v alkoholu v tvaru jiného lidského těla. To znamená, že potřebujete skutečně zasáhnout a zatřepat s hmotou. A pak už záleží na vás, jestli on zareaguje a povolí, anebo jestli se pak rozhodnete, když nepovolí, a nejde to, ten člověk, který se nechce léčit sám od sebe, tak se nevyléčí, on musí to rozhodnutí udělat sám. A tehdy bych byla opravdu hodně přísná, protože bych ho milovala. Vám nalhává tělo, hmotné vědomí, že ho nemilujete, když ho v tom necháte. Tak to není. On pořád takový člověk spoléhá, že má ve vás někoho, koho ještě ukecá, ale to zkrátka takhle nejde. Určitě tam jsou ještě i děti nebo další část rodiny. Tohle už je dramatické, když ten člověk skutečně pije od rána až do noci a v poledne už ani neví, co dělá a nepamatuje si. To je na umření.

Takže uvědomte si, jak takovému člověku pracují játra, ledviny, nervové buňky. To je hrůza. Takže tady vaši pomoc ten člověk potřebuje. A nenechte se zdeptat výčitkami, když budete hodně, hodně přísná. Tohle zkrátka budete muset jednou dokázat. Tento dopis je už asi dost starý. A možná, že už se vám to podařilo. Budu na vás myslet a držet vám palce. Pak už se rozhodněte, jak chcete. Ale šanci tomu člověku dáte tím, že mu nastavíte laťku. Buď přestane a něco s tím udělá, anebo zkrátka odejdu, máte na to právo. Bez negativních emocí, tohle si ohlídejte.

Dobrý den, Ivanko. Mám strašně moc otázek, slyšela jsem vás poprvé právě dnes na Youtube, pokud takto můžu využít šanci - besedu.

A můj dotaz. Tak mě zajímá: já hodně pracuji na pozitivním myšlení, představuji si a modlím se a vizualizuji si pozitivní myšlení,...

A do prdele. Tak to je velký průser. Žijete ještě v takzvaném dualitním vědomí, kdy vidíte pozitivitu a negativitu, to znamená stav dobra a zla. A navíc úsilím se z takového stavu do positivity nemůžete dostat. Musíte přijmout vše tak, jak to běží. Takže přestaňte se modlit, přestaňte si vizualizovat pozitivní myšlení, protože to vás hodně, hodně zdemoluje v této době.

...protože mám rok a půl bolesti v sedacím nervu a bederní páteři. Je to tak v pořádku a účinné, pokud, jak vy říkáte, platím. A jak se naučit nevyčítat lidem, co už bylo - matce, otci.

Děkuji a budu chodit dál na semináře. A i na statek se ráda podívám, ať se dostanu na vyšší úroveň. S pozdravem...

Přijďte, já vám to vysvětlím. Toho je strašně hodně, to se nedá teď popsat.

Dane, ty už fakt končíš? Takže tohle bylo poslední...

Vidíte, vaše vzpomínka kdysi v dávné minulosti ještě před Ivou. Já už na vás vidím takový obrovský pokrok, takže vám chci poděkovat.

A těším se na mou nejoblíbenější skladbu, kterou Štěpánka hraje úplně božsky. Je to z filmu Schindlerův seznam, tak si to užijte, je to nádherné. Já si budu brečet.

Mějte se.